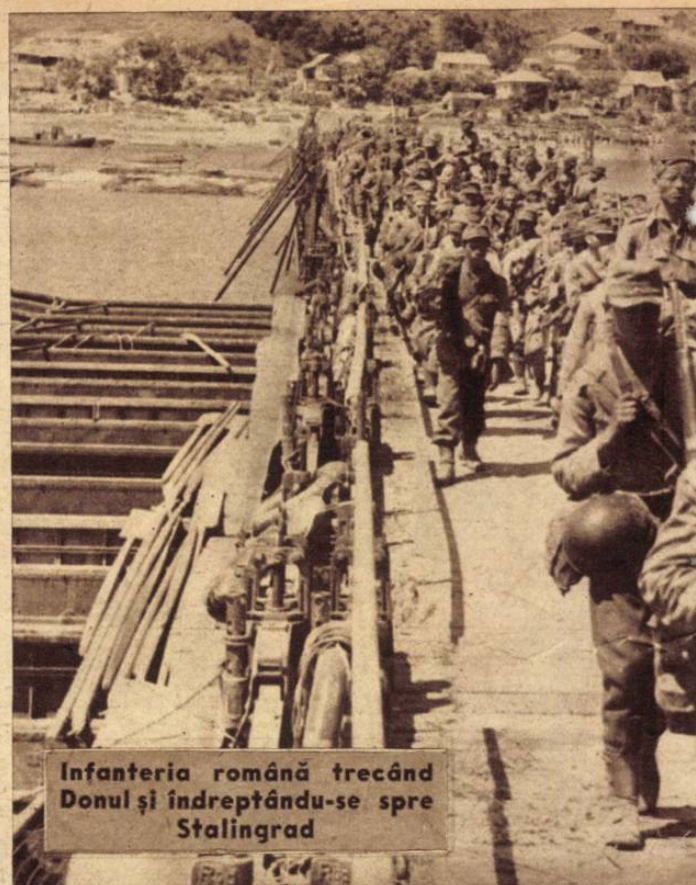

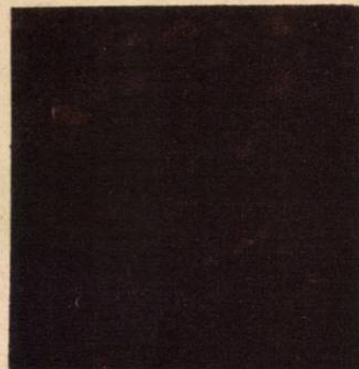
Elementele de asalt ale trupelor noastre cuceresc, cu grenade și prin lupte cu baioneta, casă cu casă dintr-o localitate de pe frontul Caucazului

Infanteria română trecând Donul și îndreptându-se spre Stalingrad

Ultimelle fotografii

După lupte înverșunate, un cuib de rezistență bolșevic ascuns în adăposturile naturale ale unui mal stâncos de pe frontul Caucazului este nimicit. Soldații noștri strâng materialul capturat

Post românesc de radio-emisiune în primele linii ale frontului

Înlăturând mii de obstacole, zdrobind una după alta, rezistențele înverșunate ale inamicului, infanteria română își asigură marșul victorios spre inima Caucazului

Servanții unui tun anticar
de pe frontul Stalingradului
sunt gata să deschidă focul
asupra inamicului

rapții de pe front

Trecerea printr'un sat din
Caucazia pustiit de ravagiile
artileriei

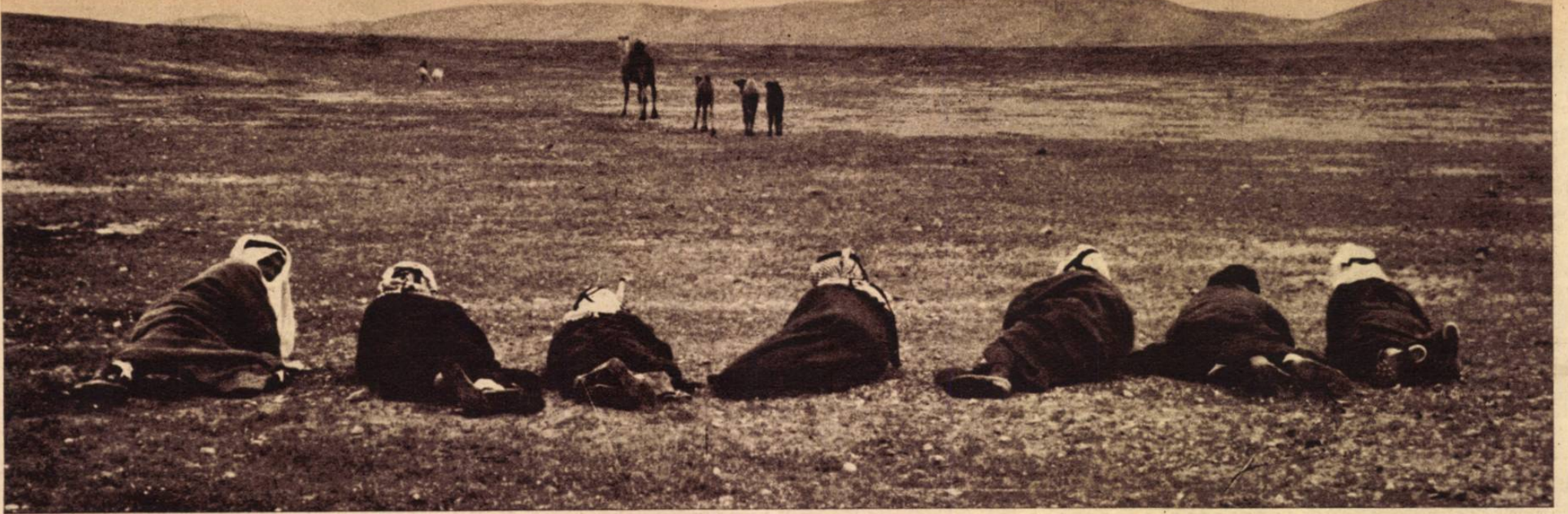
Sus: Infanteria română a-
tacă o localitate de pe fron-
tul Stalingradului

Jos: Trecerea râului Sal pe
pontoane construite de pio-
nieri în timpul nopții

La poalele munților Caucaz,
infanteria noastră trece pe
lângă ruinele fumegânde ale
unei foste întărituri bolșevice

ENIGMA LUMII ARABE

In momentul actual, când Anglia este angajată în cel mai mare și mai primejdios din toate războaiele ei, se pune pentru fiecare britanic enigma amenințătoare a lumii arabe.

Cum vor reacționa arabii față de continuă slăbiciune militară a Mării Britanii? Ce vor face acești copii sălbateci ai desertului, acești urmași ai profetului războinic, în momentul când falimentul Angliei se va produce cu sgomotul prăbușirii unei stânci?

Vor aștepta arabii până când Anglia va fi doborâtă, pentru a-și asigura înfăptuirea visului lor de aur, sau vor căuta să colaboreze cu forțele Axei la prăbușirea celui mai mare imperiu al istoriei moderne?

Iată atâtea întrebări pe care orice englez și le poate pune cu mai multă sau mai puțină groază, după caracterul știrilor parvenite de pe frontul african.

Dar care sunt visurile poporului arab? Care sunt țelurile lui politice? Ce vor acești oameni, pe care i-am văzut răscolind Orientul Apropiat cu un șir de atentate disperate împotriva funcționarilor și administrației engleze?

Vă propunem o mică incursiune istorică în trecutul poporului arab pentru a lămuri mai ușor toate aceste întrebări:

După moartea lui Mahomet, survenită în anul 632, cei patru califi — succesorii profetului, — apoi Omniazii și Abasizii, cele două ramuri ale familiei sale, au devenit propagatorii înarmați ai religiei islamice, constituind numai în decurs de 50 de ani un vast imperiu. Credința fanatică în Coran precum și promovarea curajului și a eroismului de-așupra tuturor celorlalte virtuți, au dat arabilor un asemenea impuls încât drapelul verde cu semilună a fluturat rând pe rând în Siria, în Armenia, în Cipru, în Egipt, în Cirenaica, în Italia, în Spania și chiar pe teritoriul Galiei meridionale. Constituit cu o viteză care ar fi umplut de invidie pe cei mai mari cuceritori ai lumii, imperiul arab s'a descompus tot atât de repede pe cât a fost format.

Când elanul mistic al soldaților profetului s'a mai micșorat, pozițiile cucerite au fost pierdute iar califii și-au declarat indepen-

dența și astfel din lipsa unității politice, imperiul s'a transformat în țărăni.

Arabia, de unde au pornit în lume cuvintele Profetului, a redevenit centrul celor mai curate tradiții ale lumii arabe și islamice. În timp ce populația rămasă pe teritoriul imens al Arabiei consimțea să aibă legături cu lumea din afară, beduinii, nomazi în ceea ce privește viața exterioară, priveau cu dușmănie orice încercare de infiltrare a străinilor în mijlocul lumii islamice.

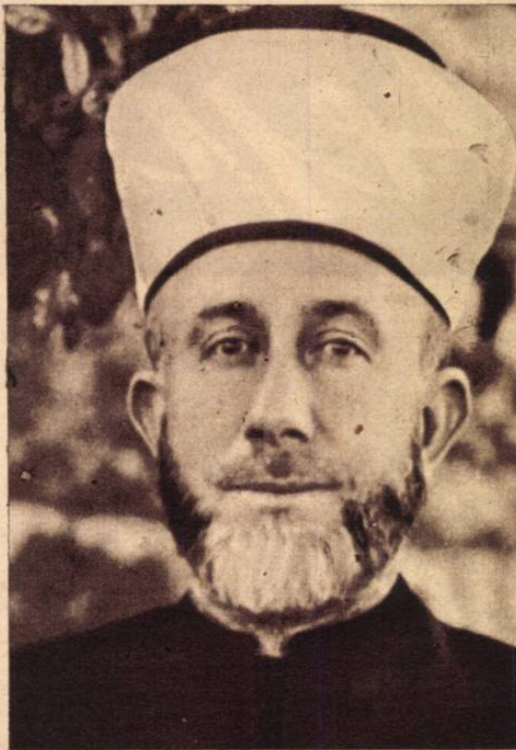
Beduinii au dus, timp de sute de ani, războaie dela trib la trib; războaie cu străinii, până când din aceste lupte și rivalități s'a născut o haotică profuziune de secte religioase care interpretau în mod divers Coranul, fiecare în avantajul grupului său. Atunci s'a născut secta Wahabiților, un fel de protestanți ai Islamului, autorizați să interpreteze litera Coranului. Wahabiții s'au opus celorlalte secte dintre care cele mai importante erau Sumniții și Chi-iții. Abdul Aziz Ibn Seud, emir al Nedjedului și șef al Wahabiților a întreprins unificarea Arabiei iar victoriile sale au marcat în primii ani ai veacului nostru începutul renașterii politice și militare a arabilor.

Etapele cele mai importante ale acestei lupte aproape recente au fost următoarele: în 1912, Turcii care voiau să domine întreaga lume islamică renunță la lupta împotriva arabilor; în anul 1921 Marea Britanie care-și vedea amenințate interesele în lumea arabă și care a combătut pe Ibn Seud prin intermediul colonelului Lawrence, îi recunoaște titlul de suveran; în 1924 sultanul Nedjedului pune stăpânire pe Hedjaz, iar la 8 Ianuarie 1926 același Ibn Seud s'a proclamat rege în cetatea sfântă a Islamului, Meca.

Strălucita civilizație arabă care a fost mândria cuceritorilor de acum câteva veacuri, a fost încetul cu încetul părăsită. Sectanții Coranului, care au transmis Europei medievale cultul filosofiei elene, au devenit la rândul-le tributarii culturii franceze și latine.

După ce a rezolvat problema unității teritoriale a statului arab, Ibn Seud și-a propus să construiască un nou imperiu arab.

Faimosul vis al imperiului arab pe care colonelul Lawrence l'a întreținut printre fiii desertului în timpul conflictului trecut,

Marele Muftiu, Amin El Hussein, care a început de mult lupta de eliberare a lumii arabe

Fostul prim-ministru al Irakului, Rasid Ali Al-Kailani, care, a făcut act de nesupunere englezilor odată cu regele său, Reza Pahlavi

se ridică de astădată împotriva intereselor britanice, căci arabii când se gândesc la independența lor nu uită că pentru realizarea ei trebuie să încheie socotelile cu Anglia. Dacă ne oprim asupra agitațiilor care străbat lumea a-

rabă din clipa când a apărut acest nou monarh înzestrat cu o rară viziune politică, se poate afirma că arabii sunt în fond aliații Axei.

Luptele din desertul african nu se dau pe un pământ ferm ci pe valurile agitate de furtuni ale unui sol care rezervă Angliei mari și dureroase surprize.

Puterile Axei au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a întări legăturile lor cu lumea arabă. Sub direcția senatorului italian Gentile, funcționează la Roma un Institut care studiază problemele Orientului apropiat și ale Extremului Orient. La Atena s'a deschis o școală italiană, care de asemenea studiază fazele cele mai importante ale politicii și culturii arabe.

În aceste școli se pregătesc propagandiștii care vor ști să trezească la o viață nouă poporul arab.

Printre arabii care au îmbrățișat misiunea spinoasă de vestitori ai unor timpuri noi, trebuie să numim în primul rând pe Marele Muftiu de Ierusalim, inamicul cel mai primejdios al Angliei.

Urmează naționalistul irakian, Rasid Ali care împreună cu fostul șah al Persiei Reza Pahlavi sunt colaboratorii cei mai prețioși ai puterilor Axei, în vederea unei mișcări de trezire a lumii arabe.

Influența italo-germană este sensibilă și în cercurile cele mai înalte ale lumii politice din Cairo. Mesajul adresat de mareșalul Rommel în momentul înaintării sale pe teritoriul egiptean, exprima

intențiile forțelor axiale de a respecta drepturile popoarelor arabe, pe care vor să le ajute ca să-și recucerească locul în lume.

Cairo, este centrul cel mai important al conspirației arabe. Africa de Nord păstrează o strânsă legătură cu Arabia lui Ibn Seud.

Fiecare arab știe că ora triumfului se apropie...

Și tocmai în aceste regiuni dominate de visurile de independență ale arabilor, tocmai în aceste locuri amenințate de înaintarea mareșalului Rommel și de prăbușirea armatelor roșii, aici bate inima imperiului britanic.

Inimă Mării britanii este amenințată de o gravă criză care va fi și militară și politică, căci în rețeaua de state controlate de Anglia în Orientul Apropiat și în Africa de Nord și de Sud, o singură ruptură poate constitui începutul dureroasei destrămări.

Axa a înțeles că în Africa și în Orientul Apropiat bate inima Mării Britanii și de asemenea a înțeles că în aceste zone există numeroase forțe politice care pot fi câștigate ușor pentru cauza noii lumi ce se va reconstrui după război.

Cu toate că englezii au căutat să menajeze susceptibilitățile arabilor, cu toate că cei mai aleși dintre fiii deșertului s'au bucurat de demnități importante și de avantaje rare, visul de aur al unității arabe nu a fost uitat și unul dintre cei mai buni prieteni ai Angliei, — cum afirmă englezii, — Ibn Seud, a dat un impuls nou și epocal vieții politice și militare a arabilor.

Este o realitate că Ibn Seud suveranul dela Mecca, sultanul care domnește în cetatea sacră a Islamului, nu-i iubește pe englezi.

Ibn Seud, suveranul Hedjazului și al Nadjedului, care așteaptă momentul propice pentru declanșarea luptei de eliberare

Dreapta: Harta țărilor arabe, (1. teritorii controlate sau ocupate de puterile Axei. 2. fostul teritoriu al imperiului arab de odinioară)

Jos: Pușcași fanatici din armata lui Ibn Seud

De aceea în momentul când Rașid a luat frâiele guvernului în Irak, și când Anglia a recurs la arme pentru a pune capăt acestei situații, toată lumea așteaptă să vadă care va fi atitudinea regelui Arabiei.

În acest timp la Mecca și la Riad, capitala Arabiei seudite, situația din Irak era urmărită îndeaproape și toți se întrebau dacă sunase cumva ceasul arabilor.

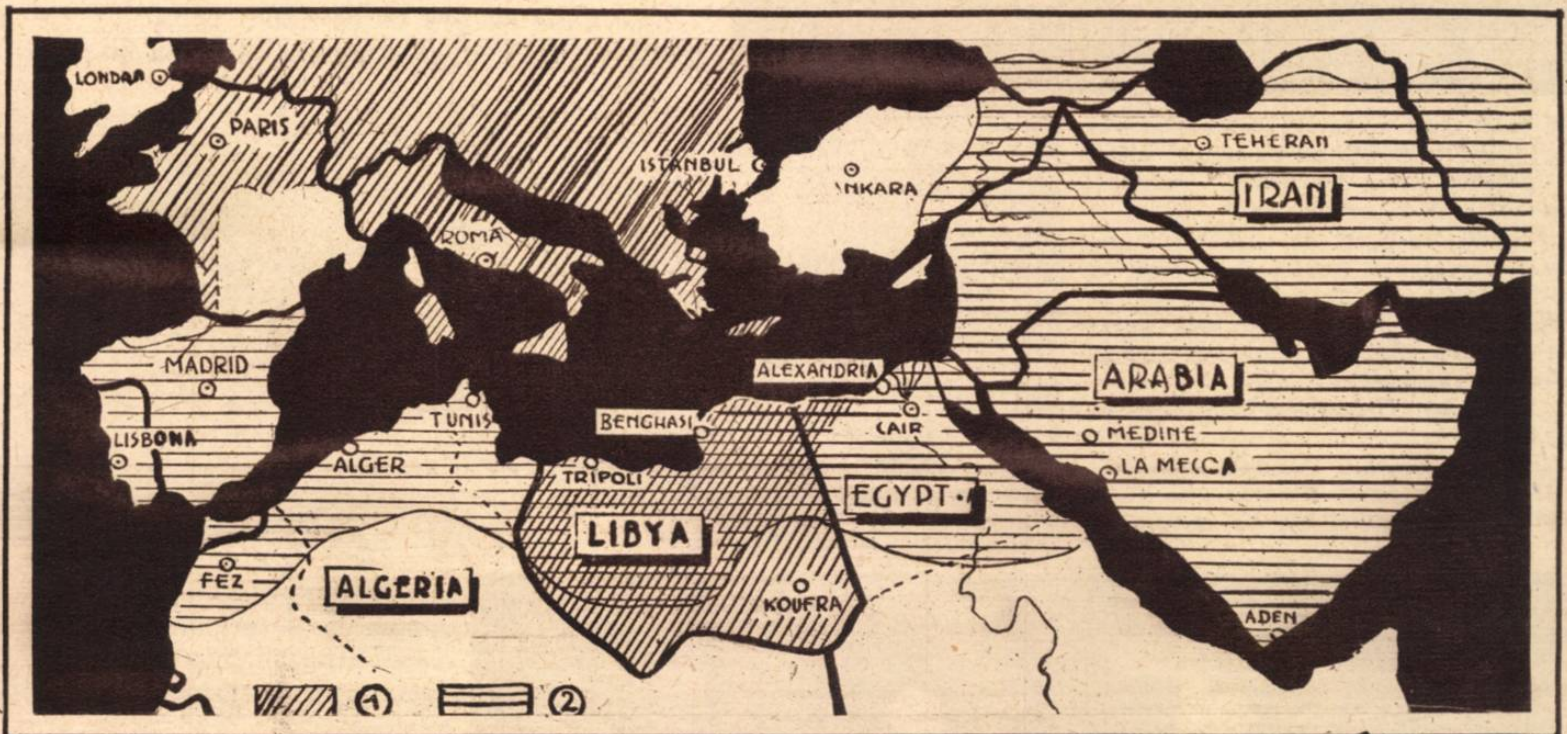

Șeicul Hafiz Wahba, diplomatul lumii arabe, căruia Ibn Seud i-a încredințat misiunea raporturilor cu popoarele albe

mată de 120.000 de tineri wahabiți, soldați călugări, oameni care repudiază teologia islamică și cari citesc Coranul și interpretările șefului lor, regele. Puritanismul acestor soldați este extrem: admit jocurile și audițiile muzicale iar

singurele lor preocupări sunt rugăciunile, agricultura și războiul. Soldații sunt egali suveranului care este primul dintre ei, ales de Dumnezeu pentru a îndeplini planurile sale. Ibn Seud cheltuește toate veniturile pe care i le procură concesiunea perimetrelor petroliere pentru a-și echipa armata, cu cele mai moderne arme. De pe acum armata scudită posedă mitraliere, tunuri, aviație și artilerie de câmp.

Ibn Seud este un om enigmatic. Iată cum îl descria un jurnalist englez: „Înalt de doi metri, cu părul negru, cu sprâncenele arcuite, cu ochii ovali, cu nasul ridicat în sus, cu buze pline, cu bărbia oamenilor dotați cu vo-

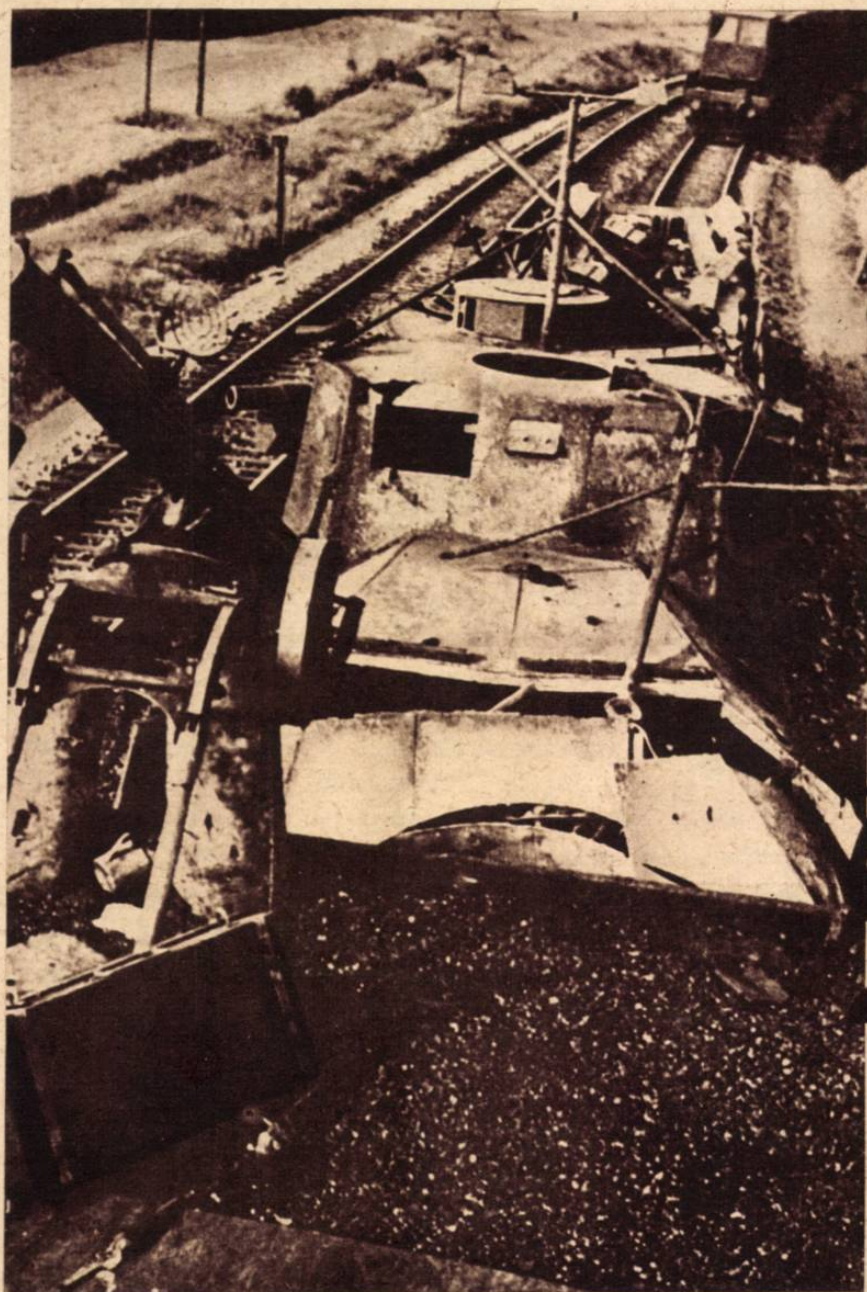
La Riad, Ibn Seud posedă cel din urmă harem din lume. El domnește peste un popor care-l adoră. Ibn Seud este prudent și nimeni nu poate tăgădui că lupta lui anti-engleză nu va începe pe față în clipa când șansele vor fi părăsit complet pe cei dela Londra. Așa pretinde legile prudenței. De altfel statul seudit care a fost clădit cu armele de o masă de tineri fanatici poate dispărea tot prin forță. Lucrul acesta îl știe și Ibn Seud care are o ar-

ință, cu tenul închis, acest fiu al deșertului care a răsturnat trei tronuri edificat de Lawrence, acest „Cromwell al lumii arabe“, își așteaptă ceasul.

De pe acum el stă între Axă și victoria ei și între prăbușirea imperiului britanic.

Dreapta: O delegație compusă din opt șefi arabi din Algeria, în audiență la Mareșalul Pétain

Stanga: Efectul unui bombardament german asupra unui tren blindat sovietic care încearcă să opere linia ferată a Murmanskului.

la transformarea Rusiei, dintr-o țară înapoiată într-o beneficiară a progresului tehnic al lumii.

De multă vreme rușii s-au interesat de organizarea navigației prin Oceanul Glacial Arctic.

La rândul lui, Stalin, dictatorul roșu, și-a dat seama că, în caz de războiu, Rusia nu va avea decât două porturi oceanice prin care ar putea primi ajutoare: Murmansk și Vladivostok.

Aceste două porturi ar fi fost cu totul insuficiente și mult prea depărtate unul de celălalt pentru a asigura aprovizionarea unei armate care, prin forța împrejurărilor, ar fi fost lipsită de arme și munițiuni provenind din fabricile țării.

Pornind dela această premiză, bolșevicii s-au decis să intensifice cu orice preț navigația prin Oceanul Arctic. Milioane de ruble au fost investite în această întreprindere uriașă și 300.000 de deținuți politici au trebuit să plă-

luni pe an, din Iulie și până în Octombrie. Marea liberă dintre Coasta Siberiană și Banchiza polară este în timpul iernii invadată de mari aglomerații de ghețari.

Rușii au pornit la lucru fără să se gândească la eforturile oamenilor. Numeroase porturi au fost create, de preferință la gurile fluviilor și râurilor siberiene. Unul dintre este portul Dixon, situat la joncțiunea râurilor Jenisei și Obi este

Ultimul

tească în mare parte cu viața lor munca titanică necesită.

Cu o perseverență diabolică, Rusia Sovietică a edificat baze navale și aeriene pe țărmurile pustii ale Nordului construind, în câțiva ani, o impozantă flotă de spărgătoare de gheață.

Greutățile au fost imense. Din faptul că ele au fost învinse, putem trage concluzia că Rusia pregătea un răz-

pe punctul de a căpăta o importanță deosebită.

În anul 1935, primul convoi format din 100 de vase de transport a pornit din Murmansk spre Est. Din aceste vase numai 14 au atins strâmtoarea Behring.

Precedată de vase spărgătoare de gheață și condusă de avioane de recunoaștere, flota înainta încet. O asemenea flotă nu putea străbate decât o singură dată pe an regiunile maritime polare. Un trafic intens era deci exclus. În anul 1937, 160 de vase au luat calea Nord-Est.

Cu acest prilej a fost mobilizată întreaga flotă de spărgătoare de gheață a Rusiei.

Pentru a desvolta navigația în regiunile polare, Sovietele au recurs la o propagandă

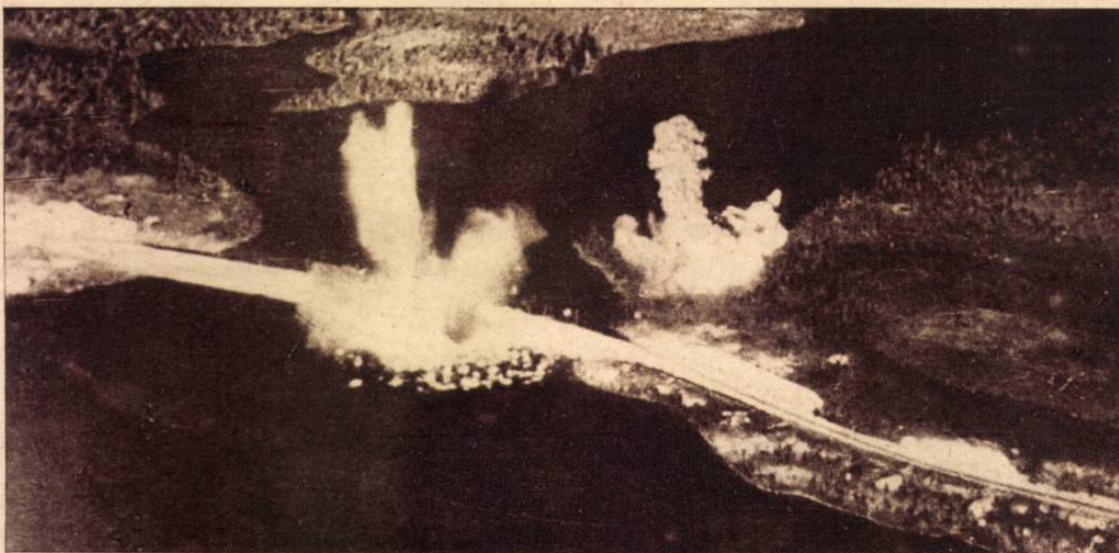
În ziua când armatele Reich-ului vor ajunge la Astrahan pe malul mării Caspice, Rusia Sovietică, inamicul numărul 1 al Europei, va fi tăiată în două părți. Lipsită de industria din Donet, rezistența Rusiei Sovietice va depinde exclusiv de cele trei căi de comunicație prin care i-ar mai putea sosi puținele ajutoare anglo-americane.

Aceste căi sunt:

1. Drumul Oceanului înghețat de Nord;
 - 2) Calea ferată a Transsiberianului;
 3. Calea Golfului Persic.
- Dintre aceste trei căi de comunica-

În timpul iernii, în regiunile nordice ale Rusiei, transporturile nu se pot face decât cu săniile trase de căini.

ție, numai două ar fi utilizabile din punct de vedere practic: calea Nordului prin portul Murmansk și calea Sudului prin Iran.

Pe vremuri, drumul Nordului era calea blănușilor. Vânătorii cari porneau din golful Anadyr sau de pe malurile strâmtoarei Behring petreceau multe luni pe drum, până când să ajungă cu prada lor în inima Rusiei, mare exportatoare de blănușuri.

Mânându-și săniile pline de piei de zibelină, de hermină și de vulpi, vânătorii înaintau cu greutate prin tundra polară. De multe ori rămăneau în drum transformați în statul de gheață sau mureau de foame și de sete.

Interesant e că un german a fost acela care a organizat drumul Nordului. Numele său este Otto Schmidt. Calea blănușilor este deservită astăzi de avioane de transport. Schmidt, profesor la Universitatea din Leningrad, a fost omul european care a contribuit

la transformarea Rusiei, dintr-o țară înapoiată într-o beneficiară a progresului tehnic al lumii.

boiu împotriva continentului și că ea se aștepta la eventualitatea ocupării unor vaste teritorii industriale, ceea ce ar fi reclamat aducerea armelor din alte părți ale lumii.

*

Navigația în Oceanul Arctic de Nord nu este posibilă însă decât timp de trei

intensă printre tineri și mai ales printre studenți, cari erau sfătuiți să se stabilească pentru câțiva timp în porturile și în localitățile ce luaseră ființă în Siberia, în zona litoralului.

Dreapta: Gara unei localități sovietice din tundra Nordului, lipsită de trafic din cauza amenințării bombardamentelor germano-finlandeze

Un număr de 40.000 de studenți și de specialiști, fanatici comuniști, au acceptat să-și petreacă câțiva ani în Nord. Și în felul acesta, porturile nordice: Portopawlowsk, Nowi-Port, Igarka, Yakutz și Anadiyr au fost populate.

În anul 1938 savantul Badigine cu patru tovarăși ai săi, au fost părăsiți pe un ghețar care naviga spre Nord cu scopul de a face o explorare mai adâncă a Nordului. Așa când exploratorii au rămas fără alimente și au ajuns la capătul rezistențelor ei au fost salvați de un spărgător de ghiață și aduși la Moscova.

Cu acest prilej mulțimea a putut vedea 5 cadavre vii în locul celor cinci bărbați voinici cari s'au sacrificat pentru satisfacerea visurilor imperialiste ale Rusiei.

PLAMÂN al RUSIEI

În timp ce sute de mii de oameni, sub conducerea unor specialiști recrutați dintre cei mai fanatici comuniști, organizau navigația în direcția Nord-Est, bazele traficului maritim în direcția Nord-Vest ajunseseră la un anumit grad de perfecționare. Golf-streamul lasă liberă circulația maritimă pe o fâșie importantă de apă cuprinsă între Spitzberg și coasta Murmaniei.

Portul Murmansk, care din timpul războiului trecut a fost perfecționat și puternic fortificat a putut fi întrebuințat pentru a primi ajutoarele americane destinate prelungirii rezistenței sovietice.

Portul Arhangelsk deși se află în Marea Albă este însă blocat de ghețuri masive 8 luni pe an, iar bazele finlandeze aero-navale folosite în comun de armatele finlandeză și germană, stingheresc într-o măsură primejdioasă aprovizionarea frontului rusesc prin această parte a țării.

Calea ferată electrificată dintre Murmansk și centrul Rusiei a fost întreruptă datorită înaintării finlandezilor în Carelia Orientală și astfel traficul a trebuit să fie ocolit prin Onega pornindu-se dela Arhangelsk.

Mii de oameni își găsesc moartea chiar în timp ce încearcă descărcarea vaselor care reușesc să scape de urmărirea submarinelor germane și a aviației aliate. Deoarece, cu toată apărarea antiaeriană intensă, cu toate luptele aeriene de o violență fără seamăn, atât vasele care au abordat în port cât și operația descărcării sunt stingherite de puternicele atacuri ale aviatorilor germani.

Escadrelile de Stuka atacă în deosebi locomotivele trenurilor ce urmează să dirijeze vagoanele spre front. Deși trenurile sovietice sunt

Dreapta: Rnslo posedă atât de multe lacuri și cursuri de apă, încât, în numeroase regiuni, sovieticii înșiși nu-și pot face transporturile decât cu ajutorul podurilor improvizate, cum vedem în această fotografie luată între Volgo și Urali

escortate de avioane de vânătoare, majoritatea cad victime ale atacurilor curajoșilor piloți germani.

În afară de faptul că forțele generalului Dietl, care comandă frontul din Extremul Nord provoacă mari pierderi aprovizionării sovietice, cea mai mare primejdie pentru ravalierea Rusiei Sovietice o constituie flota de submarine germane care operează în regiunea arctică.

Comunicatele speciale ale Comandamentului german au anunțat cu lux de amănunte dezastrul convoaielor americane care s'au hazardat prin aceste regiuni mortale.

Submarinele sunt mai de temut decât banchizele. Ele se ascund în fiordurile norvegience de unde se avântă asupra convoaielor ce navighează în apele peninsulei Kola. În cursul lunii Iunie, submarinele germane au înfăptuit cea mai mare faptă de arme din actualul conflict, scufundând un convoiu format din 38 de vase cu un total de 238.000 de tone.

După cum se vede, calea Nordului, drumul înfăptuit de cei 300.000 de deținuți politici nu este de mare folos Rusiei Sovietice.

Calea maritimă a Nord-Estului care ar putea fi folosită timp de trei luni este și ea închisă de când japonezii au debarcat în Aleutine, controlând orice mișcare a flotei americane, în această zonă.

Portul Vladivostock și-a pierdut orice importanță strategică, deoarece convoaiile americane nu pornesc decât din porturile de pe coasta Atlanticului. Pentruca un convoiu american să ajungă la Vladivostock, el ar trebui să treacă prin Canalul de Panama și să străbată 180 de grade de longitudine în Pacific, adică 7000 de kilometri.

Ce-i rămâne deci Rusiei din puținele sale comunicații cu restul lumii?

Calea Golfului Persic, care este și ea amenințată de o eventuală și posibilă înaintare a forțelor italo-germane în Orientul Mijlociu.

Sus: Generalii Von Richthofen și Hoth studiind pozițiile trupelor, în primele linii ale frontului din Răsărit.

Dreapta: Un concurs de chelneri, gen parizian, a avut loc, săptămâna trecută, la Madrid. Vedem aici, concurenții la start.

Jos: Un pian găsit printre ruinele unei clădiri bolșevice servește unui grup de tanchiști germani pentru câteva momente de divertisment muzical în plin câmp al Caucaziei.

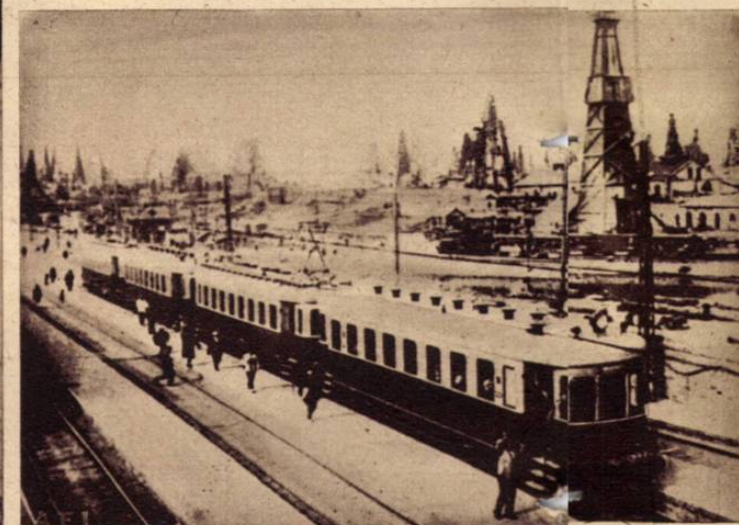
Doi ași ai aviației germane, căpitani Peltz și Lumbach sunt primiți de Mareșalul Göring la Marele Său Cartier și felicități pentru actele lor de eroism.

Generalul Oshima, ambasadorul Japoniei la Berlin, vizitează frontul de Est însoțit de generalul Ruoff.

O vedere din avion a marelui centru industrial Gorki, care se află la vărsarea fluviului Oka în Volga și care este acum des vizitat de bombardiere germane.

Gara principală a orașului Baku, de pe coasta Mării Caspice, care începe să fie amenințată de înaintarea trupelor germane și aliate.

O paradă a modei organizată la Geneva.

Jos: Toalete de seară. Dreapta: Ansambluri practice și elegante pentru după-amiază.

Stânga: Generalul Turanec, comandantul diviziilor slovace care luptă pe frontul Caucaziei. Jos: Noul tip de aruncător bolșevic, cu 16 proiectile, căzut în mâinile trupelor române pe frontul Stalingradului.

din
**TOATA
LUMEA**

La răscrucea continentelelor

ORIENTUL Mijlociu, răscrucea a trei continente, este unicul drum care leagă într-adevăr cele trei continente: Europa, Asia și Africa. Din punct de vedere geopolitic, Rusia Sovietică nu este o punte între două continente ci mai mult un zid separator ridicat între Europa și Asia. Punctul sau regiunea unde se face legătura dintre cele trei continente, Orientul Mijlociu, a avut, datorită poziției sale geografice, o însemnată economică deosebită dublată de una politică. Însemnătatea geopolitică a Orientului Apropiat nu este de azi și nici de ieri, ci datează din istoria antică.

Ce este Orientul de Mijloc? Este regiunea cuprinsă între Delta Nilului și malurile îndepărtate ale fluviului Indus.

Nu este o simplă întâmplare a războiului actual, un episod lipsit de semnificații, faptul că astăzi în aceleași regiuni unde s-au bătut odinioară arcașii lui Alexandru cel Mare, răsună isbiturile monstruoase ale armatelor blindate.

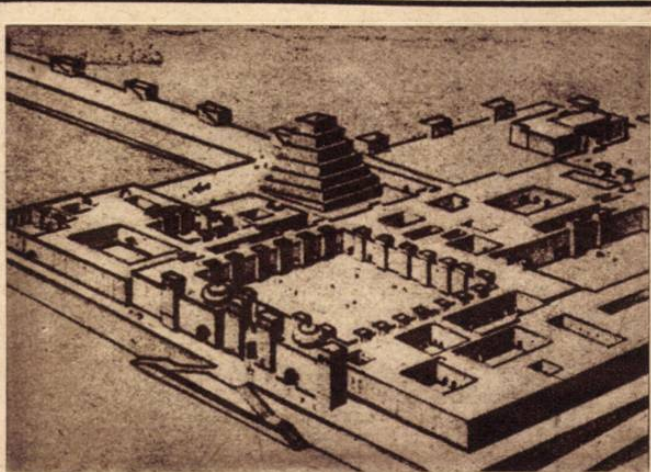
Prin Orientul de Mijloc trece calea din totdeauna a celor mai mari și puternice armate ale lumii. Pe unde au pășit legionarii romani, pășesc astăzi armatele tinere ale Fascismului înfrățite cu acelea ale Germaniei Noi.

În Orientul de Mijloc este condensată istoria omenirii de 4000 de ani încoace. Pe acolo au trecut toți marii generali care au fost expresia unor țeluri politice și economice extraordinare.

Cu drept cuvânt se poate pune chestiunea dacă nu cumva faza decisivă a celui de al doilea război mondial nu se va desfășura în Orientul de Mijloc.

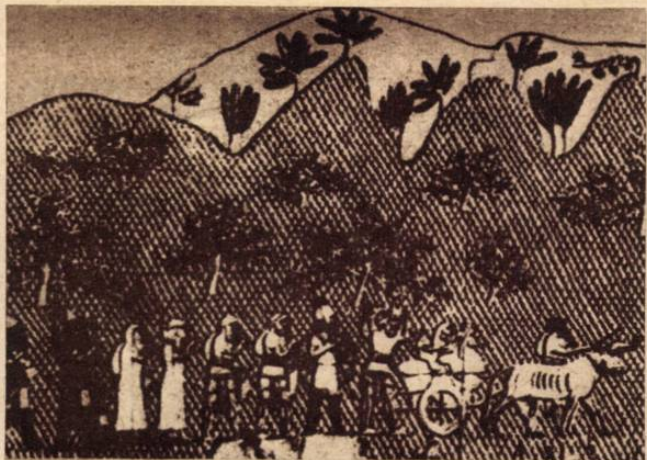
Importanța Orientului de Mijloc rezultă din faptul că toate marile puteri europene au căutat să obțină oarecare drepturi de penetrație în ordinea economică și politică a țărilor înglobate în această regiune a lumii. Înainte de războiul trecut, Germania a construit linia ferată care lega Bagdadul cu celelalte centre orientale, iar englezii au început să se intereseze de problema căilor de comunicație din Palestina. La drumul transiranian au colaborat mai multe țări europene, printre cari: Franța, Belgia, Iranul și chiar îndepărtata Suedie.

În străvechea regiune cuprinsă între Tigru și

Reconstituirea unei cetăți de odinioară de pe valea Eufratului.

Jos: Gravură în piatră reprezentând cortegiul victorios al babilonienilor, cu 2500 ani înainte de Christos.

Jos: Alexandru cel Mare, cel mai mare cuceritor cunoscut în istoria popoarelor.

Bătălia armatelor lui Napoleon, la poalele Piramidelor.

tăliile decisive s'a dat în Orientul de Mijloc.

Dintre toți marii cuceritori pe care Europa i-a dat istoriei, Alexandru cel Mare a fost singurul care a supus Grecia, a trecut Helespontul, a învins pe Darius, a supus Tirul, Sidonul și Egiptul, a înființat Alexandria, a trecut Tigru și Eufratul, a bătut pe Persi și supunând pe babilonieni a pătruns până pe malurile fluviului Indus. Pătrunderea lui Alexandru Macedon în Orientul de Mijloc a avut drept urmare extinderea culturii elenice.

În timpuri de pace, pe căile ce străbat Orientul de Mijloc treceau caravane ce răspândeau produsele minunate ale Persiei și Indiei. Astăzi aceste căi sunt drumuri strategice de primă importanță.

În Orientul de Mijloc se poate realiza joncțiunea forțelor Axei.

S'ar putea spune, că există în geografie anumite regiuni destinate să joace mii de ani roluri deosebit de importante în istoria lumii.

Deaceia, în afară de noua știință care se numește geopolitică, s'ar putea vorbi de o „geo-istorie”.

Eufrat, acolo unde se crede că a fost cu mii de ani în urmă leagănul omenirii, au înflorit puturi petroliere. În zonele devastate de trecerea veacurilor au apărut peste noapte, cu o viteză extraordinară, vrăjitoarească, orașe minunate.

Cum altfel se poate explica această transfigurare a unei părți a pământului, decât prin importanța pe care toți oamenii sunt de acord a o recunoaște Orientului de Mijloc.

Am mai spus și cu alt prilej că prin Orientul de Mijloc trece linia defensivă a petrolului britanic și sovietic.

Egiptul este bariera cea mai înaintată spre Vest, care apără perimetrele petroliere din Iran și Caucaz.

Datorită condițiilor speciale ale războiului actual, Orientul de Mijloc a devenit pentru britanici nodul orografic cel mai important în sistemul strategic al căilor de comunicație.

Orientul de Mijloc s'a transformat într-o zonă agitată zi și noapte de mari curente de transporturi ce se îndreptau fie spre frontul rusesc, fie spre cel african.

Ori de câte ori un război de mari proporții a pus în joc soarta Europei sau a lumii, una dintre bă-

Jos: Vase de comerț navigând, în timpuri normale, în apele Suezului.

Sus și Jos: Pretutindeni pătrund tancurile germane. Această armă a Reichului nu cunoaște obstacole

TANCUL s'a născut din nevoile războiului. Ravagiile extraordinare pe care le provocau mitralierele, atunci când au apărut pe câmpul de luptă, au redus la neputință acțiunile ofensive clasice ale infanteriei, căci soldații numai puteau face nimic împotriva rafalelor armelor automate. Infanteria, amenințată să dispară a trebuit să se îngroape în pământ și războiul de tranșee și de poziții a luat locul războiului de mișcări ample executate de mase de oameni plini de elan.

Puterji de foc a armelor automate i s'a opus atunci vehiculul blindat, tancul, care era un fel de pavăză în dosul căruia infanteria putea să înainteze fără prea mari pierderi.

Rezultatele obținute de întrebuințarea carelor de luptă au fost considerabile și experiența a folosit celor două tabere în timpul războiului trecut.

Statele majore au studiat atât de adânc problema noului sosit în luptă încât tancul a fost curând amenințat să dispară.

Arme anticar din ce în ce mai puternice obligau la un blindaj din ce în ce mai gros și pe măsură ce greutatea tancurilor creștea, viteza lor se micșora astfel că acestea deveneau o țintă ușoară pentru armele anticar.

Totuși la sfârșitul războiului trecut, soluția nu fusese încă găsită deși tancurile au continuat până la armistițiu să-și îndeplinească rolul lor auxiliar de pavăză a infanteriei.

În pauza dintre cele două războaie, s'a găsit soluția problemei. Motoare foarte puternice au îngăduit celor mai blindate și grele care de luptă să avanseze cu o viteză mare. Devenind o țintă care se strecura cu o viteză mare, tancul se putea apăra de atacurile armelor anticar, dar infanteria pe care trebuia s'o protegiască nu se putea mișca cu aceeași viteză, rămânând în urma lui.

Îată așa dar că progresul tehnic punea statelor majore o nouă problemă tactică.

În felul cum germanii au știut să soluționeze această pro-

TANCIURILE

ADEVĂRAȚII STĂPÂNI AI RĂZBOIULUI

Tactica nouă a constituit o dureroasă surpriză pentru toți adversarii Germaniei. În loc ca tancurile să-și micșoreze viteza pentru a înfrunta în același timp cu infanteria, infanteria a fost motorizată astfel încât poate să urmeze îndeaproape manevrele unităților de tancuri.

Deveniți stăpâni ai bătăliilor, tancurile capătă pe zi ce trece o importanță mai mare. Întrebuințarea lor se schimbă după loc și adversar.

În timp ce în Franța, tancurile germane au atacat în număr mare pentru a sparge frontul, la Rostov, în cursul campaniei din acest an, tancurile au atacat în număr mic, în grupuri separate, curățind fiecare sector în parte.

În Africa ofensiva germano-italiană a reușit grație deasemenea superiorității carelor blindate.

Singurul obstacol care se ridică în fața unei masive întrebuințări a tancurilor este constituit de faptul că serviciile acestei arme importante trebuiesc plătite foarte scump.

După o scurtă dar îndârjită luptă dușmanul e încercuit, luat prizonier sau nimicit

blemă trebuie să căutăm motivul determinant al superiorității lor pe toate câmpurile de luptă.

În timp ce toți adversarii Germaniei continuau să nu vadă în tanc decât un auxiliar al infanteriei, statul major german i-a dat un rol atât de preponderent încât tancul a devenit în cursul ultimilor ani regele bătă-

Înainte de luptă, carele blindate sunt prevăzute cu rezerve de combustibil

Știți oare că 1000 de tancuri de diferite dimensiuni consumă într-o oră de marș 48 de tone de benzină? Că aceiași divizie de tancuri își mărește consumul în timp de luptă, la 150 de tone, ceea ce corespunde cu 15 vagoane cisternă?

În fața acestor cifre ne putem ușor imagina cât de multă benzină necesită o armată de tancuri. În același timp trebuie să ne gândim și la greutatea de aprovizionare a unei armate de blindate în plină ofensivă cu arme, cu hrană și carburanți. Greutățile aprovizionării, când teatrele de operațiuni sunt vaste, înlătură o parte din eficacitatea fulgerătoare a acestor arme. Dar ele rămân totuși adevărații stăpâni ai fronturilor.

Nici curenții de apă nu pot opri înaintarea vijelioasă a tancurilor

O vizită LA studiourile germane

DE
SYLVIA GRECU

CONFERINȚA din Berlin care a adunat reprezentanți a 14 națiuni, ne-a oferit prilejul de vizită studiourile cinematografice ale Mariei Reich. Am vizitat astfel atelierul din Babelsberg și cele din Johannesthal. Curiozitatea unui vizitator străin este pretutindeni din plin satisfăcută. Vizitatorii sunt primiți și conduși în toate tainele cinematografice, prezentându-li-se astfel cele mai curioase constatări. Babelsberg este un adevărat oraș încadrat de un zid înalt de beton, cu străzi largi și case joase în stil ultra-modern. Doar în mijlocul acestui oraș zărim o clădire mare ca o fortăreață. Primul și cel mai important popas al vizitei noastre.

La parter, muzeul cinematografic, punctul de atracție a tuturor vizitatorilor străini, (costumele Mariei Stuart, machetele celor mai bune realizări pot fi văzute aici) este cel mai mare și mai interesant muzeu cinematografic din lume. Într-un viitor articol mă voi ocupa special de acest capitol.

FILMUL CULTURAL

Ne-am oprit câteva clipe în studiourile filmelor culturale. Cele mai noi metode tehnice, ajută pe producători în această meticuloasă muncă.

Răbdarea pe care o necesită, de exemplu, filmarea unor plante. Luni de zile urmărește operatorul viața plantei, luni de zile de muncă pentru câțiva metri de peliculă. Ce vedete pretențioase și costisitoare!

Am admirat și câteva scene din filmele culturale colorate. Filmul colorat a ajuns la o perfecțiune uimitoare în Germania, depășind cu mult pe americani. Dar surpriza acestui departament l-a constituit realizarea „Furtuna” pe care Dr. Schultz, directorul acestui departament, ni l-a prezentat drept cea mai bună realizare în acest domeniu. „Furtuna” este filmul cultural care inițiază spectatorul în așa zisul joc al norilor, începând de la formarea norilor

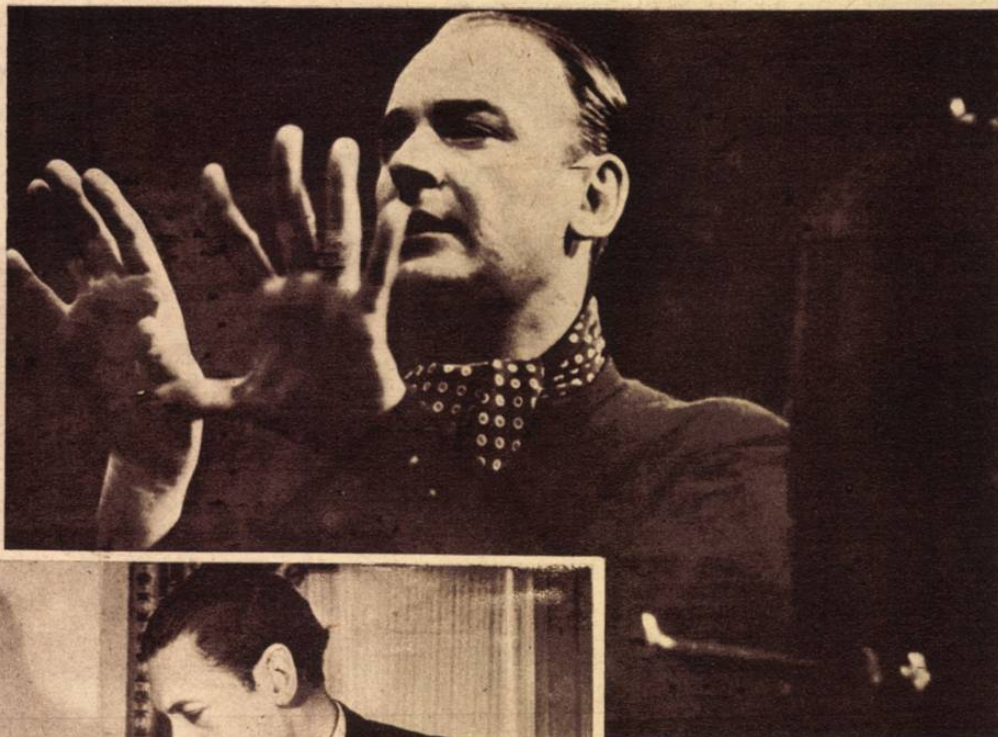
și până la deslănțuirea furtunii. O muncă titanică, dar un rezultat magnific. Ce răbdare, câtă experiență a necesitat numai scenele fulgerului. Filmul nu este încă gata, operatorii vor pleca din nou în munți pentru a prinde ultimele și cele mai tari scene, dar și așa ceea ce am văzut este suficient pentru a da publicului cea mai bună operă culturală văzută vreodată în cinematograf.

D-rul Schultz și d-rul Kaufmann, care ne-a inițiat în secretele filmului cultural, au toată recunoștința noastră; ne-au oferit tot ce cinematograful poate oferi mai interesant.

HANS ALBERS ȘI BRIGITTE HORNEY PE PLATOU

Tot la Babelsberg se turnează actualmente marele film colorat „Munchhausen”. Trebuie să anticipăm că este cel mai mare film făcut până azi de germani.

Exterioarele acestui film ocupă aproape toate platourile din Babelsberg plus două ateliere. Primul

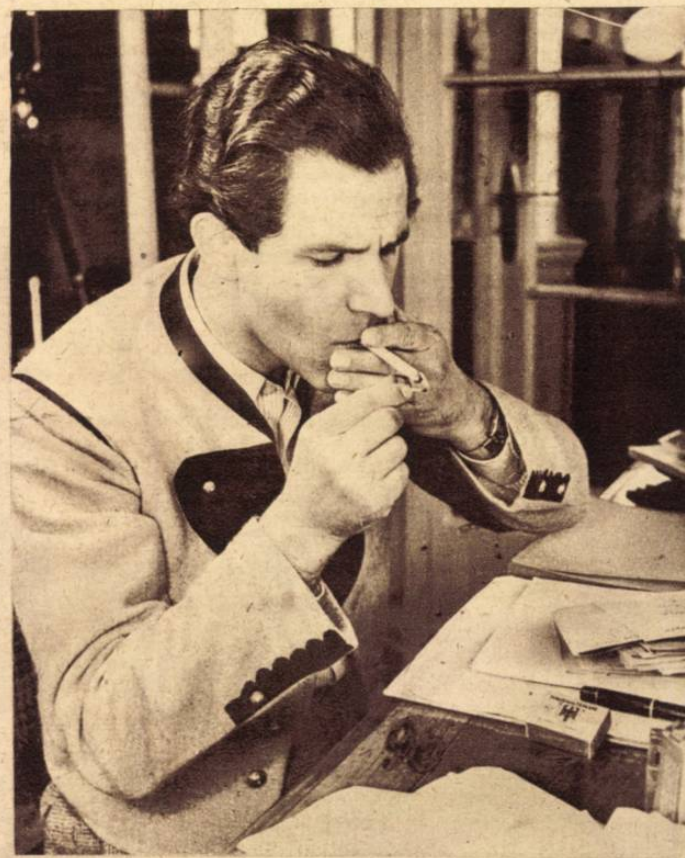

Willy Forst în atelierul de filmat, dând indicații „pe mureș” în timpul turnării unei scene

platoiu reprezintă un oraș german; străzi întregi au fost construite din carton. Ai impresia că ești pe o scenă de teatru neobișnuit de mare. Într-o stradă laterală o caleașcă captivă cu cea mai fină mătase își așteaptă rolul. Alături câțiva cai își așteaptă nervoși stăpânul (care întârzie), Hans Albers. Sute de figurante, îmbrăcate în brocat și mătase se plimbă neobosite pe platou, soarele însă nu apare și turnarea în aer liber nu poate avea loc.

Stânga: Willy Birgel, eroul filmului „Diesel” și corespondența pe care o primește la studio

Sus: Ernst von Klipstein savurează o țigară în pauza dintre două scene

Stânga: D-na Sylvia Greco, autoarea acestui reportaj, în studiourile „Tobis”. La pian: Ferdinand Marian

Regisorul Josef von Baky se agită. Absența lui Albers e deci motivată. Il găsim în cabina sa dictându-și corespondența. E încă nemachiata, dar cu atât mai simpatic și comunicativ. E unul dintre acei puțini actori cari rămân aceiași și dincolo de ecran.

Coborâm în atelier, aici o găsim pe Brigitte Horney într-o toaletă de toată frumusețea; deține rolul Caterinei a Rusiei. Mult mai drăguță ca pe ecran — chiar interesantă — Horney e plină de atenție. Îndeosebi despre țara noastră vorbește cu multă simpatie. I-ar face mare plăcere să turneze pe meleagurile românești.

„Munchhausen” este un film colorat, ceea ce și explică această extraordinară îmbinare în toaletele actorilor și în decoruri. Într-o cameră care redă tot

de simpatizată de noi, care deține un rol de seamă. Am plecat de la „Münchhausen” convinși că am văzut cea mai bună realizare cinematografică a ultimilor ani.

Hans Steinhoff regisând o scenă din ultimul lui film, „Rembrandt”

LENI RIEFENSTAHL

Cel mai mare atelier din Babelsberg stă la dispoziția Lenei Riefenstahl, care lucrează în calitate de regisor și vedetă la filmul „Tief-land”. Se lucrează la acest film de doi ani și jumătate.

Leni Riefenstahl este o femeie înaltă, sveltă și brunetă așa cum ați văzut-o la București cu ocazia premierei „Olympiada”. Filmul „Tief-land”, care pare interminabil este privit totuși cu mult optimism la Berlin. Se știe că Leni Riefenstahl a lucrat tot atât de încet „Olympiada” și în cele din urmă a reușit să dea lumii o mare realizare. Cu „Tiefland” va fi desigur acelaș caz.

VEDETE ȘI REGIZORI

Birourile regizorilor se află în clădirea cea mare deasupra muzeului, un adevărat buchet de celebrități: Karl Rietter, Veit Harlan, Carl Boese, Jurgen von Alten, Wolfgang Liebeneiner, Josef von Baki, Leopold Hainisch, etc. Liniștea care domnește aci ne face să ne grăbim

Heli Finkenzeller și soțul ei, cunoscutul actor comic, Will Dohm

luxul de la Curtea Rusiei, Hans Albers în uniformă de ofițer repetă o scenă de dragoste cu Brigitte Horney. În timpul acesta noi examinăm decorurile. O sală de 8/4 m. reprezintă hall-ul Curții, parchetul de sticlă roșie se reflectează elegant în oglinzile pereților. Perdele grele de catifea, foteluri de mătase și bibelouri de mare valoare ne fac să ne întrebăm cât va costa acest film; ni se răspunde calm că până acum, s'au cheltuit șapte milioane mărci.

Seara revedem decorurile din atelier: ni se prezintă actele terminate ale filmului, Brigitte Horney este extrem de bine în culori. Remarcăm aci și silueta marcantă a lui Ferdinand Marian, unul din interpreții neuitatului film „Evreul Süs” precum și pe Ilse Werner, dragălașa vedetă atât

Stânga: Ilse Werner își privește pe film ultima scenă din „Münchhausen”, în care joacă alături de Hans Albers

Jos: Hans Holt, Irene von Mayerdorff și Annie Roser se odihnesc între două scene ale filmului lor „Mozart”

spre atelierul cel mic unde Hans Nielsen lucrează cu ușile zăvorite la ultimele scene ale filmului „Titanic”. Dar timpul gonest și odată cu el și noi.

Pe unul din platouri „resturile” unei străzi din Copenhaga, care a servit filmului recent ieșit din atelier: „G. P. U.” Alături un monument istoric ne amintește de Andreas Schlüter, marele pictor și arhitect german, a cărei viață o transpun studiourile „Ufa” acum pe ecran.

Timpul trece și obligațiile noastre ne recheamă la Berlin. O mică gustare în restaurantul Ufei, încheie o după amiază frumoasă și extrem de interesantă. Dar nici acum nu scăpăm de vedete.

Peste tot vedete și iar vedete, e de mirare? — suntem doar într'un paradis al vedetelor!

SYLVIA GRECU

SALIPYRIN

la nevralgii, migrene, indispozițiuni periodice, — la dureri de cap provocate și prin căldură.

EFICACE · INOFENSIV · EFTIN

În amintirea epocii diligențelor și ca un simbol de tradiție adevărată, vechea casă Mouson din Frankfurt a dat lavandei sale, veritabile și delicios aromate, semnul „cu diligență”

MOUSON
LAVENDEL

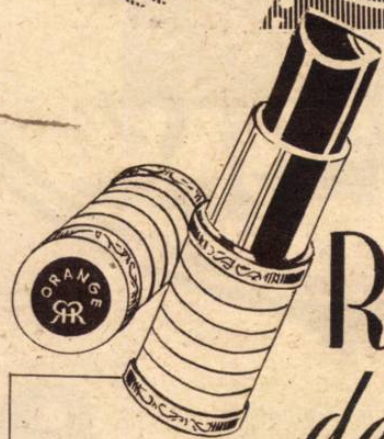

Numai Crucea »Bayer«

vă asigură că tabletele Pyramidon sunt veritabile și deci au un efect bun asupra indispozițiilor și a durerilor de cap.

Pyramidon
TABLETE

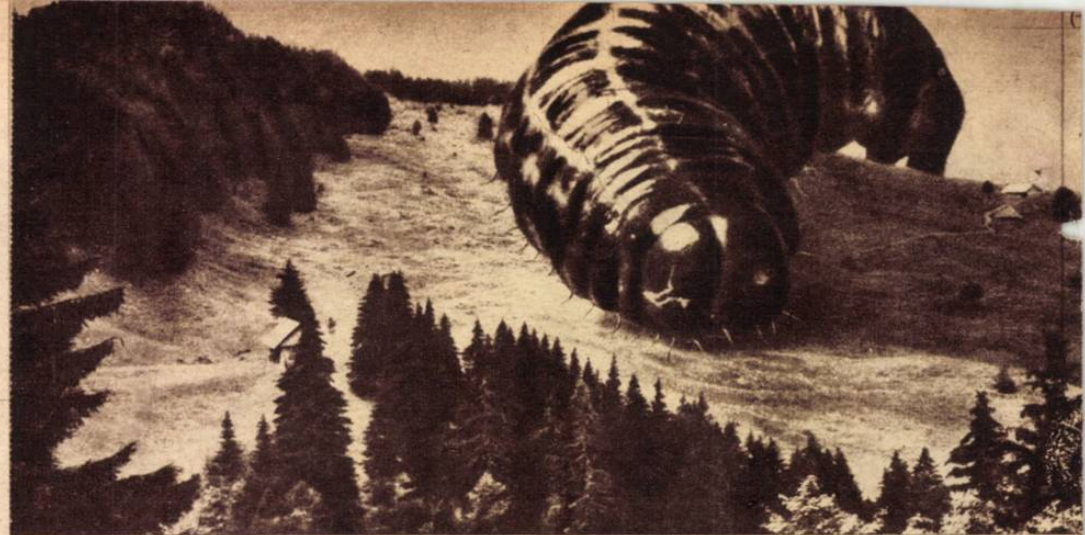

Rougeul de buze

Subliniază personalitatea Dvs. Doamnă. De aceea tonalitatea lui trebuie să se asorteze ansamblului armonios al feței. Bogata variație de nuanțe a rouge-ului Hudnut completează armonia Dvs. (Cyclamen, Orange, Coral, Carmeen, Tropical, Cherry).

three flowers
HUDNUT

UN MONSTRU CARE AMENINȚĂ EUROPA

VEDEM adesea, când întâmplarea ne duce pașii prin pășunile regiunilor de munte, viermi cu o înfățișare respingătoare. Din fericire această viermină nu acoperă de cât suprafețe reduse. Din când în când însă, invazia acestor vietăți ia proporții primejdioase.

Se știe cât de mult contează bogăția animalieră a unei țări. Se știe că datorită vitelor ne îmbrăcăm, datorită lor ne putem asigura o bună parte din hrana noastră cotidiană cea mai substanțială (laptele și produsele lui) și tot datorită lor obținem oasele care sunt pentru industrie o sursă nesecată de materii prime.

Or, turmele de cornute mari și mici sunt amenințate să moară de foame dacă invazia anumitor viermi ar lua proporții prea mari.

În Elveția, țară care trăiește din produsul turmelor s'a constatat că, la fiecare an, un număr considerabil de vite mari și mici rămân flămânde deoarece pășunile au fost devorate de viermi.

Origina acestui vierme care-și dispută hrana vitelor noastre este Nordul Europei. Numele lui științific este „chareas graminis”.

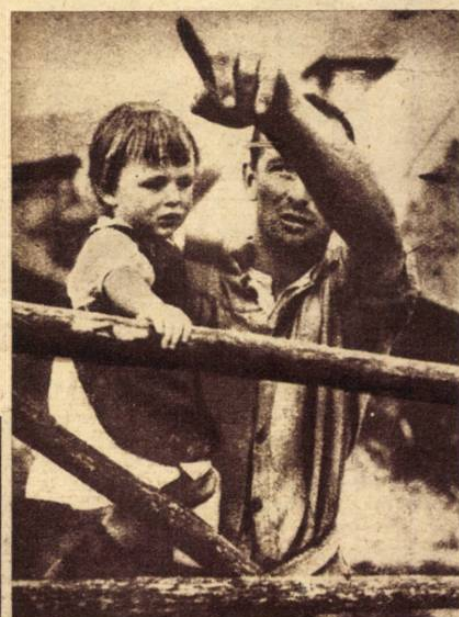
Din fericire pentru oameni, natura a prevăzut ea singură mijloacele de distrugere a acestei insecte extrem de vătămătoare și aceste mijloace sunt: viespile, anumite muște de câmp, vrăbiile și alte păsări.

S'a observat că în regiunile de munte această insectă își stabilește numeroase colonii cu deosebire în locurile necurățate care conțin cantități mari de mușchiu.

Larvele „monstrului” sunt minuscule, dar primejdioase

Jos: Acolo, pe deal, s'a ivit „monstrul” și omul își dă seama de pericol

După trecerea acestei insecte prin iarba cea mai frumoasă și cea mai hrănitore, câmpul rămâne steril, iarba nu mai crește.

Este ca o urgie devastatoare născută din fantezia fără limite a Firei.

Din fericire, omul care este coroana naturii și regele animalelor a descoperit în tezaurul științei și experienței, cu prețul ostentivității sale, procedeele pentru distrugerea acestui monstru care deși de proporții mici, este atât de periculos.

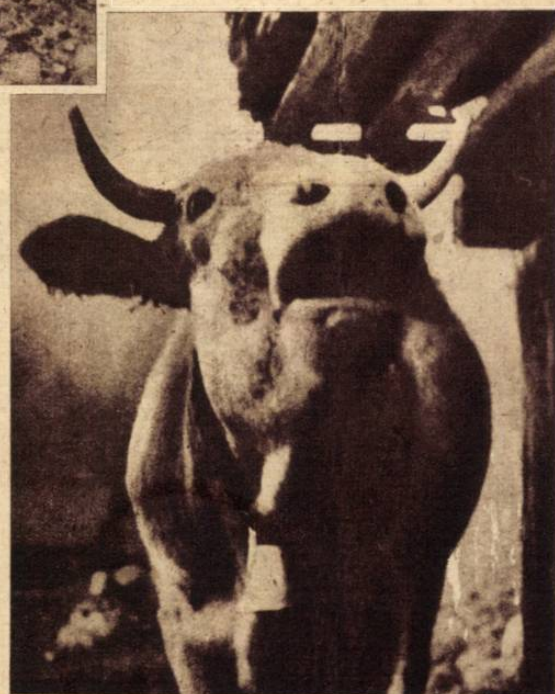
Cuiburile viermelui trebuiesc distruse la timp...

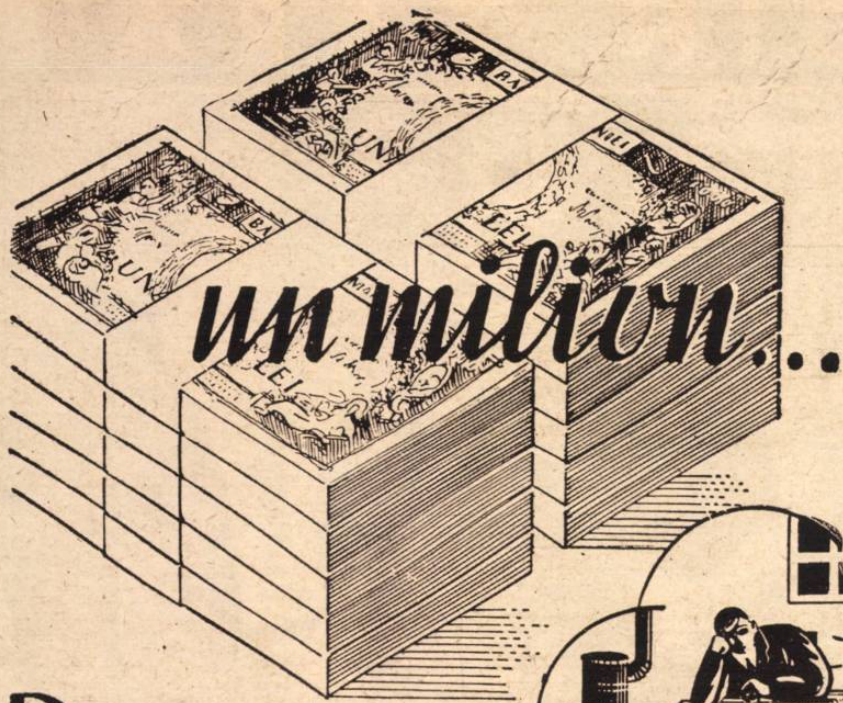
Dreapta: ...altfel, vacile și celelalte animale de pășune mor de foame

De aceea, printre procedeele științifice recomandate pentru suprimarea viermelui care amenință hrana noastră cea de toate zilele, figurează și curățirea locurilor de pășune.

Deși lungimea acestei insecte vătămătoare este de numai 3 până la 4 centimetri, ea trebuie considerată ca un vrăjmaș redutabil al vieții noastre și a aceluia a animalelor care ne hrănesc.

Presupunând că natura n'ar fi prevăzut mijloacele de distrugere necesare și că oamenii ar fi rămas pasivi, numai în câțiva ani pășunile Europei ar fi fost distruse, vitele ar fi murit de foame și odată cu ele omenirea ar fi fost lipsită de anumite alimente substanțiale.

Degeaba îl visezi...
incercă

...dacă nu intri în joc la Clasa I-a a Loteriei de Stat. Numai jucând te poți număra printre acei

34.000 CÂȘTIGĂTORI

căroră li se vor distribui la Loteria 28-a

256.310.000 LEI

PLUS 50 PREMII DE CONSOLARE IN VALOARE DE
10.000.000 LEI

LOTERIA DE STAT

1 și 2 OCT 1942

TRAGEREA CLASEI I-a

DE CLASE

2 tablete a 0,4 gr.

*Contra
durerilor ...*

Calmantul rapid și inofensiv
VERAMON

TUBURI DE CĂTE 10 ȘI 20 TABL.
PLICURI CU 2 TABL. •

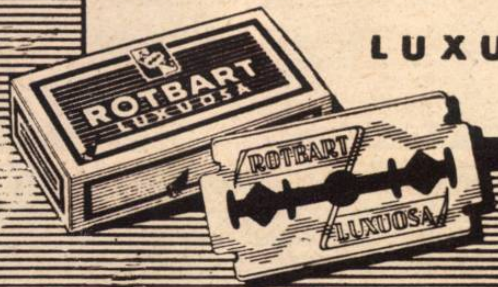

Bine ras

bine dispus!

ROTBART

LUXUOSA

**O audiție perfectă
vă garantează
aparatele de radio**

cu această
insignă!*

* Este semnul distinctiv, prin care aparatele de marcă ale industriei radiofonice germane sunt certificate pentru export, ca având calitatea unor produse de primul rang.

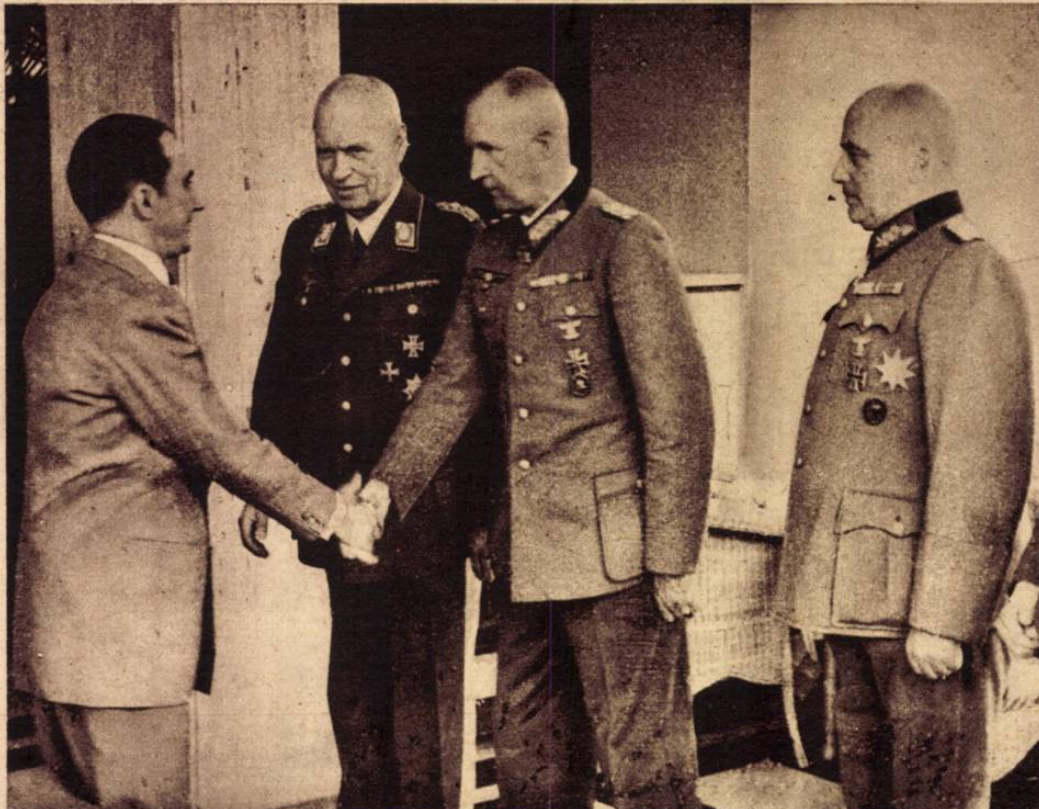
Vizitați expoziția „Radiofonie și Televiziune”
București 12—27 Septembrie.

Cine ascultă radio - participă la toate

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

M. S. Regina Mamă Elena vizitează, însoțită de d. prof. Mihai Antonescu vice-președintele Consiliului, spitalul de răniți din Sinaia

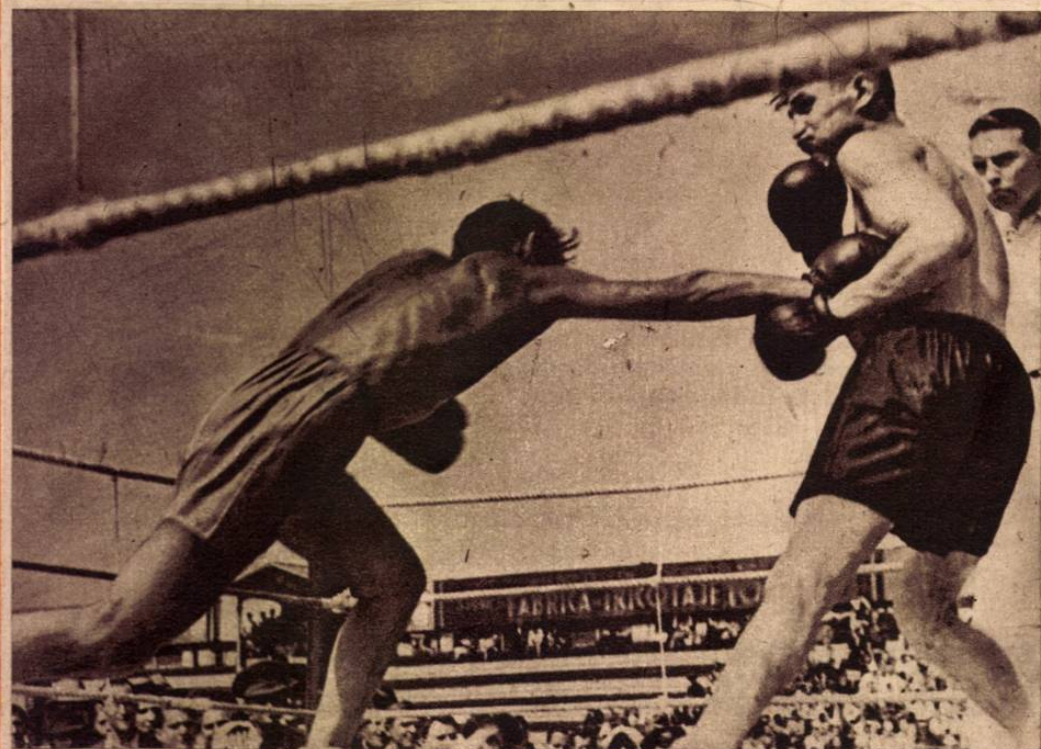
D. prof. Mihai Antonescu în vizită la generalii invalizi germani, la hotelul Palace din Sinaia

Delegații Căminului Cultural „Al. Brătescu-Voinești” din Pucioasa (Dâmbovița), la mormântul Eroului Necunoscut

Membrii Corpului Diplomatic după vizitarea unui spital din Transnistria. În mijloc, d-nii: Prof. Alexianu, guvernatorul Transnistriei și d. Von Killinger, ministrul Germaniei la București

Un instantaneu dela matchul de box Chiriac-Sandu Ion, care a avut loc pentru campionatul României la categoria „Cocoș” și care s'a terminat la egalitate.

Toți românii au răspuns cu însuflețire la apelul Consiliului de Patronaj pentru strângerea obiectelor calduroase. Vedem mai sus un cetățean semnând în condică pentru primirea chitanței care prevede obiectele dăruite ostașilor

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

10-16 SEPTEMBRIE 1942
Nr 814 — ANUL XVI
— 20 LEI —

D. MAREȘAL ANTONESCU, D. DR. FUNK, D. PROF. MIHAI ANTONESCU ȘI MEMBRII DELEGAȚIEI ECONOMICE GERMANE, DUPĂ AUDIENȚA PE CARE MINISTRUL ECONOMIEI REICH-ULUI A AVUT-O LA CONDUCĂTORUL STATULUI.

Aruncător de flăcări în acțiune asupra unui cuib de rezistență bolșevic dela poalele Caucazilor.

Servanții unei baterii antiaeriene românești de pe frontul Caucazului înseamnă a 14-a victorie pe țeava tunului.

Printre alte capturi dela inamic, pe frontul Caucazului, se găsesc și câteva cămile care servesc de minune la transporturi.

*Ultimele
depre*

Un moment fericit pentru cei de pe front: primirea corespondenței dela cei dragi

Sus, dreapta: Trecerea unei ape, în urmărire inamicului, pe frontul Stalingradului.

le fotografii front

Și iată acum și câteva aspecte din momentele de recreație ale trupelor: un spectacol organizat pe front de o echipă a propagandei.

Jos: Iată, aceștia sunt vitejii cavaleriști care au cucerit porturile Jeisk, Temrjuk și Anapa.

O dansatoare din Capitală, care și-a dat cu drag concursul la acest spectacol.

Și un dans național, care aduce aminte de satul românesc și de mândrele lui straie de sărbătoare.

Pionierii români pregătesc în grabă o barcă pneumatică pentru trecerea unui râu în apropierea Stalingradului.

N toate țările lumii orice nou prim-ministru se fotografiază în mijlocul guvernului său. Fotografia este luată pe o scară. D. Saracioglu n'a putut scăpa de această convenție cu caracter tradițional și obligatoriu.

Fotografiile sosite ne-au arătat un om mai mult scund, îmbrăcat cu extremă simplitate. Noi îl cunoaștem bine de altfel pe d. Saracioglu din vizitele pe care le-a făcut în România. Ochii cu privirea severă din dosul ochilarilor și gura calmă, exprimă o liniște deosebită. Te afli în fața chipului unui om născut să conducă.

Înainte de a fi diplomat, omul politic care a fost poreclit „Prudentul Ulise dela Ankara” a fost soldat. În timpul zilelor grele ale războiului de independență, a stat alături de Kemal Atatürk. Războiul a găsit pe d. Saracioglu profesor de matematici la universitatea din Smirna. El l-a lăsat căpitan brevetat de stat-major.

Odată cu pacea, d. Saracioglu a părăsit uniforma sobră a armatei turcești. A reintrat în viața civilă, nu în cea particulară, deoarece electorii din Smirna (care între timp devenise Ismir), l-au ales deputat.

De atunci fostul profesor de matematici a făcut carieră politică.

Înainte de a fi ministru al Afacerilor Externe, în anul 1938, el a ocupat demnitățile de ministru al Finanțelor, al Cultelor și al Instrucției Publice.

În tot acest timp omul nu s'a schimbat: a rămas la fel de serios, de ponderat, de modest. Când vorbește limba maternă se poate recunoaște un ușor accent străin, franțuzesc pe care l-a cules în Geneva, în vremea studenției.

Saracioglu nu este numele unei persoane ci este numele unei politici. Toată lumea a știut în ziua când a fost ales prim-ministru că politica de neutralitate a Turciei capătă o nouă confirmare.

Noul prim-ministru al statului prieten este inventatorul „neutralității active” pe care Turcia o practică cu bune rezultate dela începutul actualului conflict.

Neutralitatea este fructul unei politici limpezii bazată pe interesele națiunii. Principiile ei sunt: stricta executare a tratatelor și o intransigență totală în ceea ce privește integritatea țării și suveranitatea statului.

Neutralitatea activă a îngăduit Turciei să-și ia toate măsurile de apărare în eventualitatea unei intrări în război.

De sigur că această politică n'a fost lipsită de enorme dificultăți isvorâte din poziția geografică și strategică a Turciei.

Țara aceasta este așezată la răscrucea drumurilor care leagă Europa de Asia. Ea stăpânește în același timp strâmtoarea care leagă Marea Neagră de Marea Mediterană: Bosforul

Jos: D. Saracioglu pe vremea când era ministru de externe a făcut o vizită la București. Îl vedem în fața Mormântului Eroului necunoscut.

tenul țării sale și al compatrioților săi pe care vrea să-i cruțe de grozăviile războiului.

În calitatea sa de ministru al Afacerilor Externe, el a semnat un număr impresionant de tratate care pot dovedi cu prisosință că Turcia este prietena întregii lumi.

D. Saracioglu cunoaște valoarea semnăturilor reprezentanților diferitelor țări. D-sa n'a putut uita că în războiul trecut țara sa a fost alături de Germania de care întreg poporul turc se simte legat printr-o solidă prietenie.

După începutul războiului din Est d. Saracioglu a fost chemat la Moscova unde a avut schimburi de vederi cu Molotov. După revenirea sa la Ankara relațiile ruso-turcești se răciseră.

De atunci Turcia a fost obiectul celor mai măgulitoare avansuri din partea Angliei și Americii. Dar Turcia a știut să primească tot ceea ce i se oferea fără să facă nicio corectură a politicii sale externe.

În timp ce Anglia furnizează Turciei vase de luptă, Rusia îi furnizează petrol. Aceste dovezi de prietenie interesată n'au fost de natură să modifice politica externă a statului turcesc.

Cazul Turciei este desigur cel mai ciudat din acest război.

În momentul de față, armata turcă are sub arme un milion de soldați care

TURCIA

Cișmelele și fântânile publice din Turcia sunt des controlate și asanate de serviciul special al Ministerului Sănătății care luptă contra malariei

Dela începutul războiului, Ankara, capitala Turciei, ridicată în câmpiile aride ale Anadoliei de marele reformator Kemal Atatürk, a fost centrul unor violente bătălii diplomatice.

Agenții anglo-sovietici mișună într'un număr considerabil. Cu toate presiunile lor, Axa a obținut un mare succes, datorită abilității diplomat german Von Papen care a încheiat acordul germano-turc.

D. Saracioglu se află prin poziția sa plină de răspunderi la capătul tuturor ingerințelor și presiunilor diplomatice contradictorii.

Dar d. Saracioglu este în primul rând prietenul

sunt înarmați în parte de industriile de armament dela Kalabuk și Kaiseri, în mare parte de industriile de armament din străinătate.

Deși forțele turcești nu pot fi ușor evaluate, se crede că în caz de război, această țară ar putea pune pe picior de luptă o armată de 2 milioane de oameni, 2000 de avioane de linie și două divizii blindate.

Mareșalul Ciacmac, șeful suprem al armatei a știut să ridice în fața poftelor de expansiune ale Rusiei și în fața ofertelor ispititoare ale Angliei, o armată impozantă care impune respectul și admirația.

Jos: Stradă din cartierul Galata. În fund se vede celebrul turn al Galatei

Istambulul continuă să fie iluminat în timpul nopții. Vedem în stânga aspectul de noapte al orașului văzut de sus, iar în dreapta o stradă principală

A inventat neutralitatea activă

În timp ce armatele mareșalului Rommel înaintau pe teritoriul Egiptului, Turcia a afirmat prin presă și radio că va continua să-și păstreze neutralitatea.

În ultima vreme, după un an și jumătate de regim raționalizat, d. Saracioglu a ridicat restricțiile privitoare la consumul pâinii, al zahărului și cafelii.

Turcia importă și cultivă suficient pentru a nu avea nevoie să facă economii.

Viața la Ankara și la Istanbul s'a schimbat prea puțin. În

Școala germană din Istanbul, care are peste 60 ani de existență.

Stânga: Pitorescul orient: o mică turcoaică își lasă ghetele afară înainte de a intra în moschee

Jos: Monumentul lui Kemal Atatürk pe strada lenicerilor din Ankara

fiecare seară străzile sunt iluminate de focurile vitrinelor strălucitoare.

Totuși costul vieții a crescut simțitor. Consumațiile din cafele și restaurante, costul distracțiilor s'au triplat.

Firește că localurile sunt mai pline ca înainte de război.

Numai orezul, care este baza alimentației poporului a rămas extrem de ieftin.

Turcia este deci primul stat european care suprimă restricțiile. Nu cumva presimte sfârșitul conflictului? Nu cumva este prima rândunică anunțând venirea apropiată a primăverii păcii?

În așteptarea evenimentelor, întregul popor turcesc în frunte cu primul său ministru, muncește și scrutează cu atenție perdeaua străvezie a viitorului.

Stanga: Țărancă dintr'un sat caucazian la tora lână

S'a recurs bine'nțele la micșorarea producției.

Trebue să spunem că zona de protecție a celor mai importante regiuni petroliere din Caucaz este

formată din șirul munților cu acelaș nume care ating în unele locuri înălțimi de peste 5.000 metri.

În timp ce armatele germane dau asalturi finale pentru cucerirea Stalingradului, port important pe Volga, în drumul transporturilor de petrol făcute pe această arteră fluvială, forțele combinate germano-române își continuă marșul eroic printre piscurile Caucazului având drept țel cele mai importante centre petrolifere ale inamicului din Răsărit.

Caucazul constituie pentru istorie locul celor mai sângeroase și eroice glorii. În fața actualei campanii din Caucaz nu ne putem împiedeca de a ne gândi la Pompei

Seminarul din Tiflis din care Stalin a fost isgonit pentru ideile lui revoluționare

Intrarea la o fermă colectivă din regiunea Caucazului

Orașul sovietic Tiflis așezat pe malul râului Kura

CAUKAZUL

Țara aurului negru

DUPĂ ce armatele aliate au curățit peninsula Kerci de resturile forțelor roșii, după ce cetatea întărită a Sebastopolului a căzut prin jertfa soldaților români și germani, nimic n'a mai putut împiedeca marșul armatelor europene spre Caucaz, centrul vital al rezistenței rusești.

Războiul actual, care a pus în valoare armele mecanice și motorizate poate fi considerat în cele din urmă ca un războiu al petrolului.

Fără petrol nicio mașină nu se poate deplasa, nici un tanc nu poate porni la atac, nici un avion nu poate decola și nici o armă nu poate sosi la timp acolo unde este nevoie de ea.

Or, Caucazul este pentru Rusia Sovietică inima rezistenței armate datorită întinselor sale regiuni petrolifere.

Centrul principal petrolifer din Caucaz este peninsula Apcheron (a cărei capitală este Baku) gigantic rezervoriu care produce patru cincimi din întreaga producție sovietică: mai mult de 20 milioane de tone dintr'un total de 26 de milioane.

Vine apoi Grozny, situat în apropiere de litoralul occidental al Mării Caspice, cu o producție de 3 milioane și jumătate tone. Centrul petrolifer Maikop, care a căzut sub controlul forțelor aliate, se află în apropiere de litoralul oriental al Mării Negre.

De câțiva ani, regiunea petroliferă Baku avea o producție ce marca tendințe staționare; faptul se explică mai mult prin lipsa de experiență a personalului întrebuințat

la exploatare decât prin epuizarea zăcămintelor, deoarece toți geologii sunt de părere că s'ar fi putut dubla producția de petrol a acestei regiuni cu o exploatare rațională și intensivă.

În schimb câmpurile petroliere din Maikop s'au dovedit a fi mai bogate decât se credea. Datorită ultimelor sondaje făcute în anul 1938 s'a dovedit că regiunea petroliferă Maikop se

Elbrus, cel mai înalt vârf al Caucazilor (5.630 m.), pe care flutură azi drapelul german

întinde până pe țărmurile Mării de Azov.

În anul 1938 producția acestei regiuni a crescut dela un milion și jumătate tone la 2 milioane și jumătate. Această bruscă urcare a producției a surprins pe inginerii și geologii sovietici. Din nefericire pentru sovietici, starea drumurilor era atât de proastă iar criza de vehicule atât de accentuată încât niciodată rușii n'au putut exploata în mod intensiv regiunea Maikop.

urmărind armatele lui Mitridate, armate care au suferit în locul unde „Cyrnus mărit cu valurile râului Atarax se varsă în Caspică prin 12 guri“, o mare înfrângere.

Plutaie vorbește chiar despre măcelărirea trupelor aliatului albanez în aceste locuri care pot fi identificate în geografia actuală cu zona prin care „fluviul Kura se varsă torențial în mare“.

În ceea ce privește pitorescul uman al acestei regiuni, toată lumea cunoaște uniformele ciudate ale muntenilor din Caucaz, care au fost exportate în toate localitățile europene umplute de chioțele ce însoțeau dansurile și exhibițiile lor sălbatice.

Caucazul este străbătut de cursuri de apă și de torente dintre cari cel mai important nu este nici Kura și nici Terek ci torentul de petrol, de aur negru care se scurge de la Baku spre portul Batum.

De sigur că portul Batum, prin care se face distribuția petrolului caucazian este obiectivul cel mai vulnerabil. Forțele aeriene ale aliaților îl pot atinge cu ușurință.

Mândru de aurul lichid pe care-l distribuie pe întinderea Rusiei Sovietice, Batum nu este numai important datorită rolului său în dirijarea petrolului, ci el capătă o însemnătate deosebită datorită importanțelor zăcămintelor de metale, de plumb, de fier și de aramă din care se fabrică pe loc bidoanele și rezervoarele necesare depozitării petrolului.

Bidoanele fabricate la Batum nu sunt cilindrice ci prismatice. Ele sunt cunoscute în întregul Orient de Mijloc sub numele de „tanakes“ fiind ușor de recunoscut prin ornamentația tendențioasă și propagandistică a secerii și ciocanului.

La Moscova, s'a crezut cu naivitate că aceste bidoane exportate în țările arabe vor converti pe cumpărători la doctrina

comunistă. De aceea au fost împodobite cu cele două instrumente simbolizând „revoluția proletară“.

Baku este un oraș care s'a născut din puțurile de petrol pe care americanul Drake le-a pus pentru prima oară în valoare în anul 1851.

Drake era originar din Pensylvania și a venit în Rusia pentru a obține dreptul de a face sondaje pe teritoriul caucazian. Cu o întârziere de jumătate de veac după punerea în exploatare a perimetrelor petrolifere din America, petrolul caucazian a reușit totuși să-și impună renumele.

Orașul natal al lui Stalin se află și el în regiunea pitorească a Caucazului. S'ar putea ca dela o zi la alta să fie ocupat de trupele aliate ce înaintează din regiunea muntoasă.

Gori, căci despre el este vorba, se află în apropiere de Tiflis și este situat pe țărmurile torentului Kura.

Și astăzi se mai poate vedea în orașelul de munte populat cu numeroase bluze de muncitori, prăvălia de croitor în care și-a făcut meseria tatăl fatalului dictator.

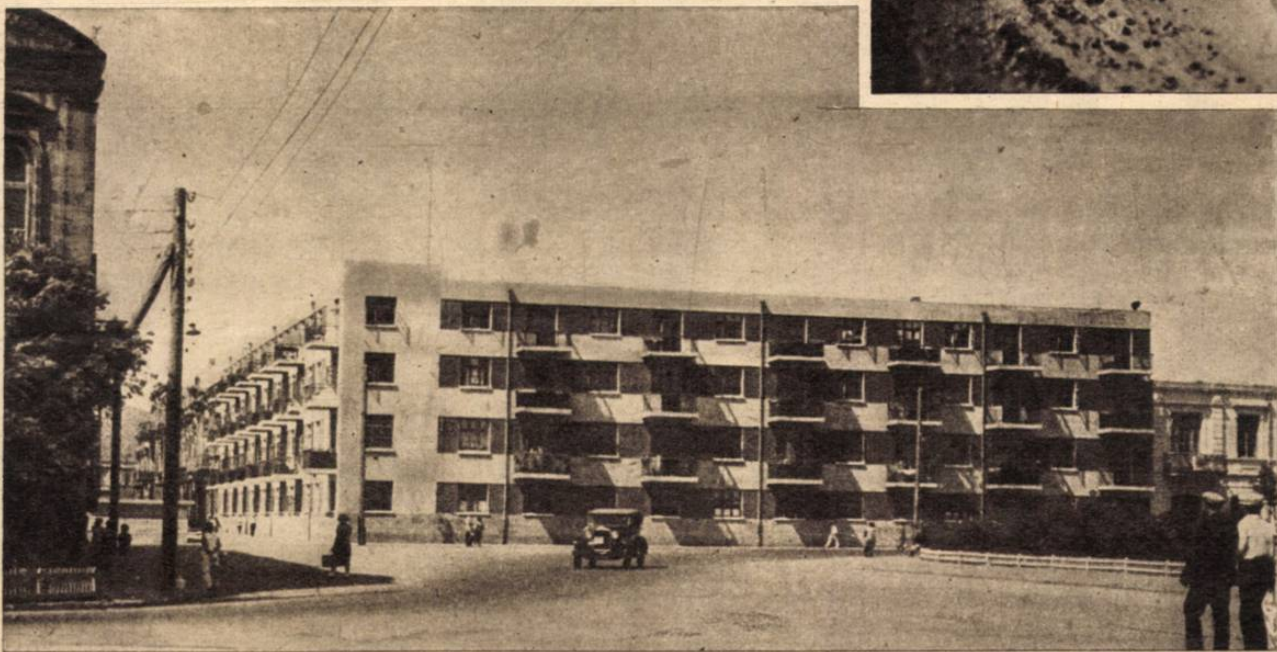
În apropiere de Tiflis se poate vedea clădirea cocoțată pe o muche de deal a seminarului în care Iosif Vesarionovici Jușșvil a fost trimis să studieze teologia.

Dictatorul a fost eliminat din seminar deoarece escaladând zidurile înalte ale acestui loc de patetică solitudine a plecat să predice muncitorilor binefacerile funeste ale revoluției bolșevice.

Întregul oraș Gori, ca de altfel și Stalingradul, par monumente ridicate în cinstea dictatorului dela Kremlin. Toate

Automobil străbătând una din șoselele Caucazilor

O vedere din Baku, orașul supranumit „capitala petrolului caucazian“

străzile, toate străduțele, toate casele amintesc de țărul roșu.

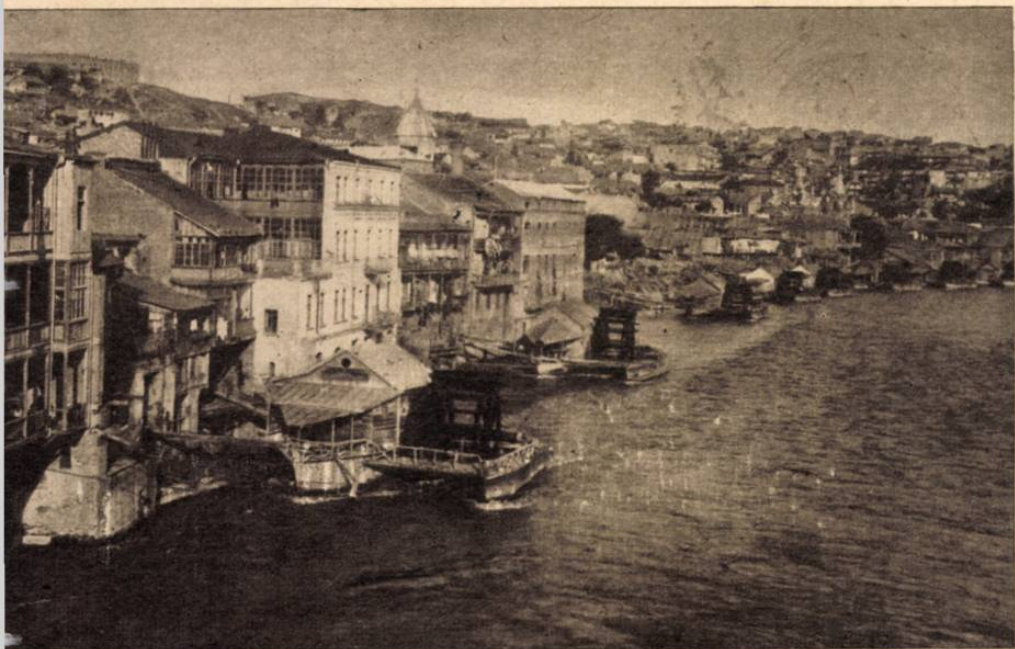
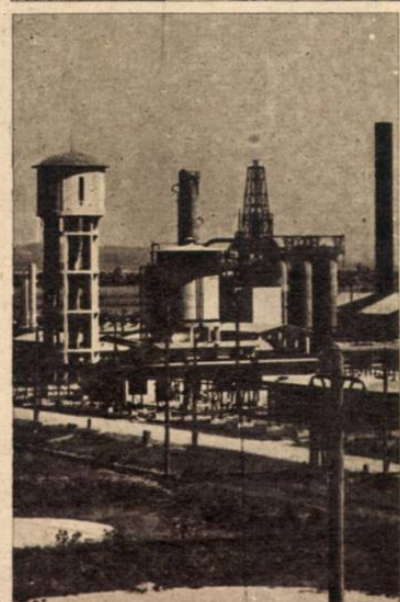
La poalele orașului de munte Tiflis, Europa moare. De acolo începe regiunea sălbatică a Tartariei.

În aceste regiuni sălbatice au venit argonauții în frunte cu Jason să caute lâna de aur.

Lâna de aur este în actualitate petrolul caucazian.

Și petrolul, — secretul și explicația rezistenței rusești — constituie obiectivul armatelor europene.

Când petrolul din Caucaz nu va mai isori pentru armatele roșii, visul sângeros al dictatorului dela Kremlin va lua sfârșit și lumea și Europa își vor fi găsit liniștea și pacea.

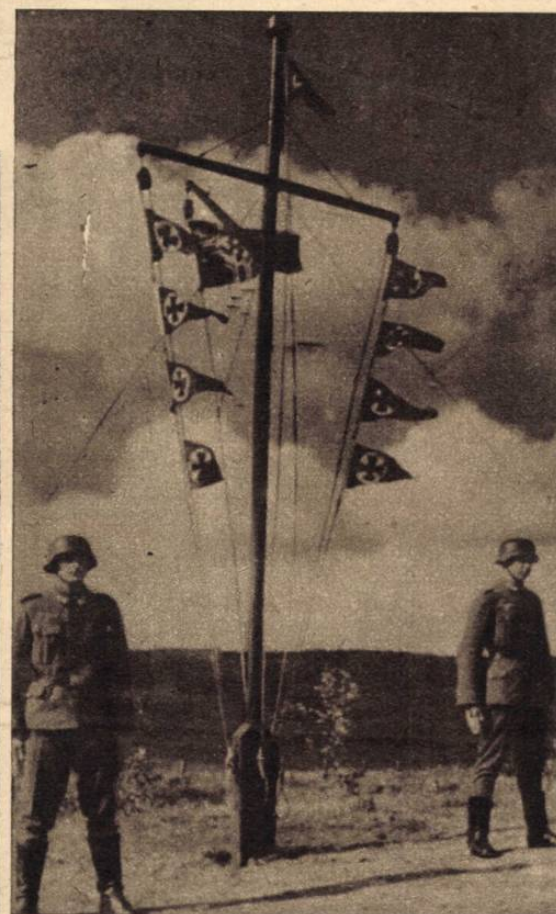

Moni primitive la Tiflis, puse în mișcare de curentul râului Kura

Dr. Ley, conducătorul organizațiilor muncitorești, în mijlocul soldaților și muncitorilor germani, cu prilejul marilor festivități care au avut loc la Baypenth.

din TOATA LUMEA

Tradiția și civilizația germană cer să dea onorul morților chiar atunci când aceștia au căzut din rândurile inamicului. Cele nouă drapele arborate semnifică nouă aparate britanice doborâte în aceeași zi, undeva pe coasta Canalului Mânecii.

Tancuri germane înaintând pe lângă rezervoarele de benzină incendiate dela Maikop.

Jos: Viceamiralul Weichold (al doilea dela dreapta) inspectând unitățile germane din portul african Mersa Matruk.

Jos: Prizonieri sovietici luați de trupele române cu prilejul cuceririi portului Anapa de pe coasta orientală a Mării Negre.

Răniții italieni ieșind dela audiența solemnă pe care le-a acordat-o Papa în palatul Vaticanului.

Aspectul unui aerodrom italian de pe coastele Mediteranei: Bombe grele și carburanți așteptând să-și ia drumul spre obiectivele inamice.

Una din conferințele care au loc în mod regulat, pe front, între comandanții diferitelor arme germane. În fotografie, generalii Eisebeck și Von Greim (infanteria) și Stry (tancurile).

CATASTROFA ENGLEZĂ DELA DIEPPE

Căpitanul Hirschfeld, fostul recordman mondial la aruncarea greutății, a fost decorat de Fuehrer cu Crucea de Fier, pentru faptele lui vitejești dovedite la Dieppe, cu prilejul încercării de debarcare a englezilor.

Iată patru aspecte fotografice care înfățișează clar rezultatul tentativei de debarcare dela Dieppe: Vedem (sus) tancurile britanice distruse imediat după debarcarea lor, apoi grupuri de prizonieri și grămezi de morți din armata de invazie, pe litoralul încă ale vaselor și cailor de asalt britanice.

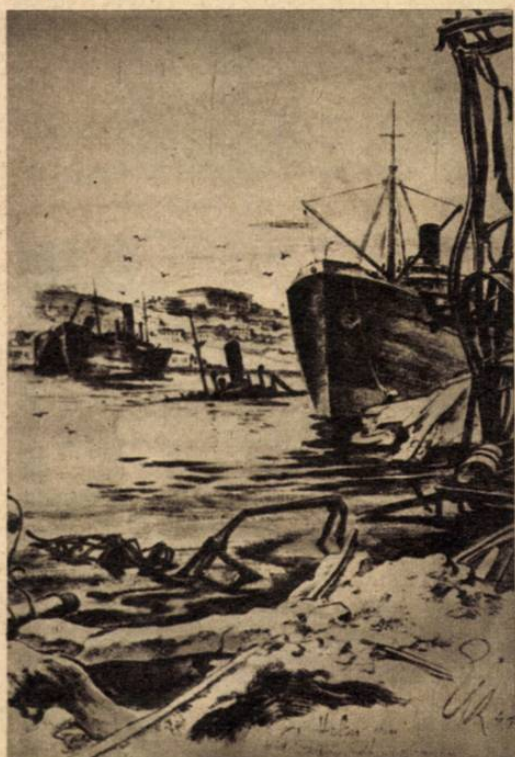
Desenul SI PICTURA ca reportaj de război

Desen expus de pictorul Wilhelm Busch, reprezentând adevărata camaraderie văzută pe front.

Stânga: Portul Pireu cu epavele vaselor engleze de reporterul de război Ernst Kretschmer

Jos: Tot Kretschmer ne înfățișează acest aspect al unui convoi de prizonieri din Creta.

Trecerea Niprului văzută de pictorul-reporter de război Martin Engelhardt Kyffhausen

În capitală a fost inaugurată, săptămâna trecută, expoziția „Războiul în imagini”.

Războiul actual este primul la care participă din plin și aproape simultan întreaga populație civilă a țărilor beligerante, prin mijlocirea celui mai complet reportaj care s'ar fi putut imagina: la un interval de câteva ceasuri după producerea lor, evenimentele de pe câmpurile de luptă sunt anunțate lumii prin radio, telegrame și ziare, iar după câteva zile, prin jurnalele cinematografice de actualități și prin operele plastice — desene sau picturi — ale artiștilor reporteri de război.

Germania a fost prima țară care — în dorința de a menține contactul viu între front și patrie, prin difuzarea imediată a evenimentului militar — a creat așa numitele plutoane de pro-

pagandă, constituite din ziariști, scriitori, pictori radio-foniști, cari trăesc lupta în primele linii, în uniformă, cu armamentul și cu riscurile fiecărui soldat.

Ceva despre viața acestor reporteri soldați? Sunt oameni cari schimbă adesea condeiul sau penelul pe mitralieră și grenadă, sunt oameni în cari frenezia creației artistice depășește instinctul de conservare, oamenii ale căror pânze sunt colorate adesea și cu roșul sângelui lor sau ale căror pagini de reportaj scris în iadul bătăliilor constituie nu rareori un testament.

Trăind fără încetare „subiectul” pe îngusta punte dintre viață și moarte, artistul-soldat nu poate avea decât viziunea eroică a fenomenului la crearea și consumarea căruia participă el însuși eroic. Iar reportajul nu este un dilettantism, ci o misiune: misiunea nobilă a artei în război de a fixa momentele de cutremurare și a da expresie plastică sufletului omenesc în vârtoarea actului celui mai măreț: sacrificiul individual și prezent, pentru a asigura viitorul comunității și al patriei.

Documentul trăit și fixat de reporterul de război are deci o valoare superioară. Pe lângă elementul pur artistic, el conține — în felul vaselor hermetice ale alchimistilor — o chintesență a clipelor de efort suprem și de jertfă totală a soldatului, chintesență care constituie un potențial etern de eroism și vitalitate, — darul neprețuit făcut generațiilor de mâine.

Ținem să relevăm că alături de operele reporterilor de război germani, expoziția „Războiul în imagini” deschisă în Palatul Școalei de Arhitectură, prezintă și realizări ale pictorilor și desenatorilor români din plutoanele de propagandă, care au luptat și creat alături de ceilalți camarazi ai lor.

Vânător de munte decorat cu Crucea de Cavalier. de Ernst Kretschmer

Ilse Warner fotografiindu-și figuranții cu care a filmat în ultima ei producție „Münchhausen”

după fiecare film. Pentru reușita ultimei ei producții, „Iubirea cea mare”, studiourile germane i-au acordat, drept recompensă, chiar un concediu de două luni, fapt care se întâmplă rar cu o vedetă de talia ei, care e atât de solicitată.

Însfârșit, îl vedem pe Willy Birgel, profitând de scurta pauză dintre două filme spre a-și pune la punct corespondența și afacerile particulare.

Dreapta: Johannes Heesters studiază melodiile noului film pe care trebuie să-l înceapă

Distracții INTRE 2 filme

V'AȚI întrebat vreodată ce fac vedetele de cinematograf în timpul când nu filmează?

Intr'un scurt și sugestiv reportaj fotografic, corespondentul nostru cinematografic din Berlin ne desvăluie acest lucru, urmărind îndeaproape câteva din vedetele proeminente ale studiourilor germane și prinzându-le pe placa aparatului său în momentele când nu turnează.

O vedem astfel pe încântătoarea Ilse Warner, atât de „amorezată” de studioul cinematografic, încât îl vizitează chiar atunci când nu e chemată. A ținut, spre exemplu, deși și-a terminat rolul, să-și fotografieze ea însăși figuranții cu care a filmat, alături de Hans Albers, în ultima ei producție „Münchhausen”.

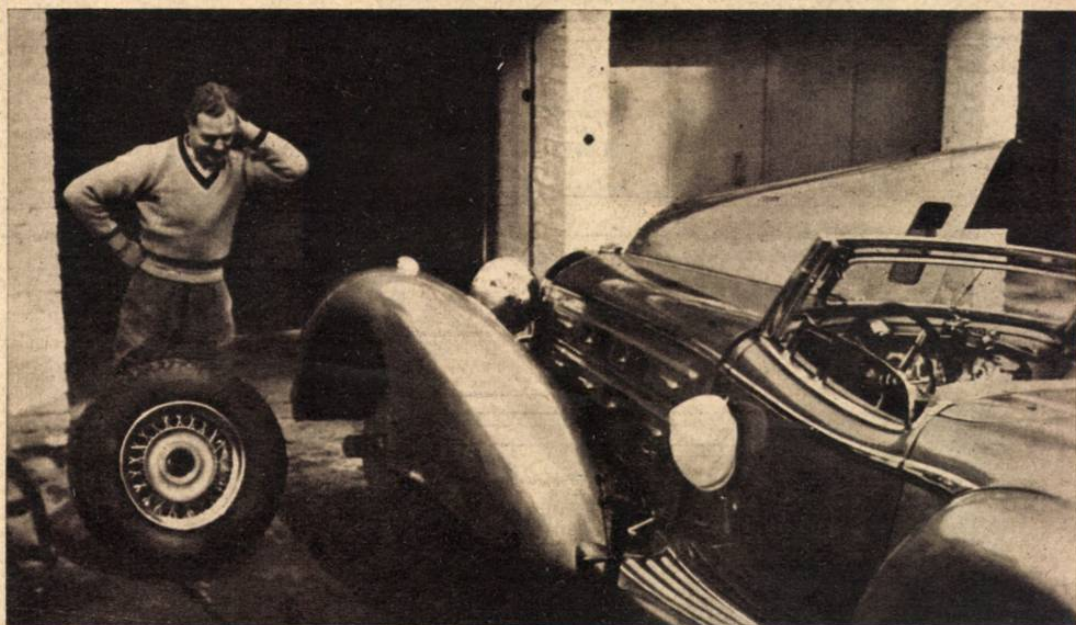
Îl vedem, deasemenea, pe Gustav Froehlich, profitând de pauza dintre două filme, spre a-și repara automobilul care, printr'o minune, nu i-a fost rechiziționat.

Mai departe, o vedem pe Lotte Koch, vedeta filmului „Atac la Baku”, profitând de puținele clipe libere spre a savura deliciile căminului și ale lecturii, în compania soțului ei, actorul Ernst von Klipstein.

Tenorul Johannes Heesters n'are liniște nici în pauza dintre două filme. El profită de acest timp liber spre a-și studia partiturile melodiilor pe care trebuie să le cânte în următoarea producție.

Pe Zarah Leander o vedem recreindu-se cu lectura preferată, în castelul ei, din Suedia, unde are permisiunea de a merge

Jos: Zarah Leander odihnindu-se în castelul ei din Suedia, după terminarea filmului „Iubirea cea mare”

Gustav Froehlich, profită de timpul liber ca să-și repare automobilul, care printr'o minune nu i-a fost rechiziționat

Lotte Koch savurează deliciile căminului și ale lecturii, în compania soțului ei, Ernst von Klipstein

Willy Birgel își consacră timpul liber rezolvării corespondenței și afacerilor particulare

Mereu fermecătoare
prin parfumul rafinat al
Apei de Colonia Tosca 4711

Succesul doamnei moderne
îl asigură Tosca

38161

Nº 4711. TOSCA
EAU DE COLOGNE

La migrene,

la reumatism și indispoziții

Iuși: numai tablete Pyramidon.
La cumpărare observați negreșit
Crucea «Bayer» pe ambalaj!

Pyramidon
TABLETE

Bine ras bine dispus!

ROT BART

Regele Gustav al V-lea își
sărută fiul, prințul moște-
nitor, Gustav-Adolf, cu pri-
lejul unei aniversări

Distracțiile regelui Gustav

Margherita și Désirée, două
dintre fiicele prințului moște-
nitor Gustav-Adolf, jucându-se
prin parc ca oricare alți copii

O partidă de „croquet” între
Brigitta și Margherita

Florile sunt pasiunea
cea mare a Margheritei.

Jos! După jocul în aer liber, desigur pofta de mâncare
e mare și fiecare vrea să fie cea dintâi la cafeaua
cu lapte.

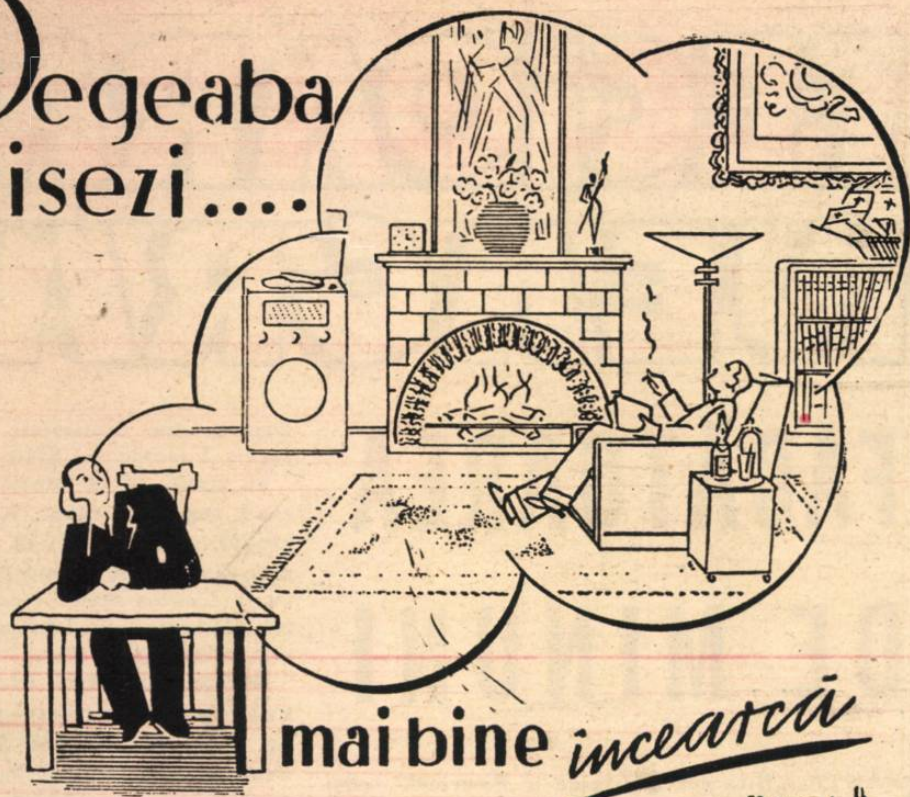
Publicăm câteva din
imaginile acestor fete
adorate de întreg popo-
rul suedez. Fotografiiile
au fost luate în parcul
din Raga, aproape de
Stockholm, rezidența ti-
nerei familiei princiere.

Copile fericite pe care
nu le atinge umbra nea-
gră a conflictului actual.
Existența lor dease-
menea nu este încorsetată
de protocolul sever
al Curții Regale.

Cele trei principese
sunt fete și nimic mai
mult.

Ele sunt educate în-
tr'un spirit de simpli-
tate care le-a apropiat
de inima poporului.

Degeaba
visezi....

mai bine *încearcă*

Un cămin agreabil, cu un interior frumos, sunt visuri ce se pot realiza, cumpărând un loz la Loterie.

LOTERIA 28 IMPARTE:
34.000 CÂȘTIGURI

IN VALOARE DE

256.310.000 LEI

PLUS 50 PREMII DE CONSOLARE IN VALOARE DE

10.000.000 LEI

NU EZITA!
Joacă la Loterie
și vei câștiga

LOTERIA DE STAT

1 și 2 OCT. 1942

TRAGEREA CLASEI I-A

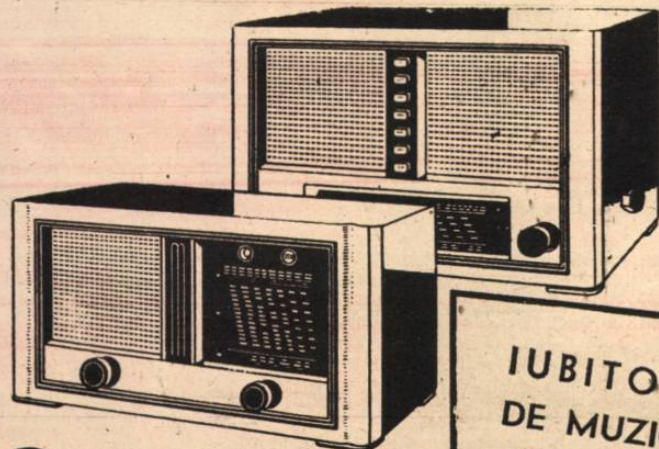
PE CLASE

SALIPYRIN

Dureri de cap provocate
și prin căldură se combat
cu SALIPYRIN. In
caz de nevoie 1 tabletă

EFICACE · INOFENSIV · EFTIN

MENDE

IUBITORII
DE MUZICĂ
PREFERĂ
MENDE
RADIO

Un parfum admirabil

curat, înviorător și aromat, ca nici un alt parfum.

E lavanda Mouson. Lavanda Mouson stă deasupra
tuturor schimbărilor modei; ca și natura însăși,
ea este în permanență tânără și înviorătoare.

Ca semn al unei tradiții
vechi și apreciate, produsele
Mouson Lavendel poartă
marca „CU DILIGENȚĂ”

EXPOZIȚIA GERMANĂ DE

**RADIO ȘI
TELEVIZIUNE**

BUCUREȘTI 12 — 27 SEPTEMBRIE 1942

FUNDAȚIA IOAN I. DALLÉS

Deschisă zilnic între orele 10—19

Intrarea lei 60.—

Militari grade inferioare în uniformă și elevi lei 30.—

Fi și noapte

Cele 3 CREME HUDNUT
veghează la prospețimea, tineretă
și sănătatea tenului Dvs.

Vanishing Cream

ca bază pentru
fard și pentru pudră

Special Cleansing Cream

pentru curățirea
impurităților și

Skin and Tissue Cream

ca hrană pentru,
epidermă,

vă asigură un ten mat și
catifelat.

three flowers
HUDNUT

FECIOARA NEAGRĂ

FĂCĂTOAREA DE MINUNI

FRANȚA, „fiica cea mai mare a Bisericii”, cum este numită în numeroase acte de istorie eclesiastică, își are locurile ei sfinte care formează din timpuri îndepărtate ținta unor fervente pelerinaje.

În afară de Lourdes, a cărei istorie este recentă, Franța posedă la Puy, în apropiere de localitatea Espaly, un sanctuar al Maicii Domnului, care datează din epoca când Sfântul Gheorghe evangheliza țara.

În acest loc venerat de toți francezii, s-au produs impresionante pelerinaje în momentele cele mai grele ale istoriei regatului florilor de crin. Se știe că Franța era numită simbolic și „regatul florilor de crin” deoarece stindardul regilor Franței avea printre alte semne și simboluri și doi crini.

Mareșalul Pétain, părintele Franței care se redeş-teaptă, a spus într'unul din momentele cele mai grele prin care trecea Franța părăsită și lovită de foștii ei aliați, următoarele cuvinte cu impresionant ecou istoric: „Mă voi duce să mă rog la Puy, ca regele Carol al VII-lea”.

Știți cine este Carol VII? Este nefericitul rege al Franței care a domnit când englezii ocupaseră Parisul și stăpâneau cea mai mare parte a regatului. Este prințul pe care Ioana D'Arc l-a reintegrat în drepturile și în demnitățile sale mutilate și umilate.

Carol al VII-lea se ducea să se roage la Puy. Fecioara din Orleans, ciobănița din Domremy s'a dus și ea în același loc de pelerinaj. Mama Ioanei s'a rugat pentru biruința regelui și atunci când englezii au fost isgoniți din Franța, stindardele biruitorilor și steagurilor învinșilor s'au înclinat pe străvechiul loc al pietății și minunilor din Puy. Legenda acestui loc este cea mai frumoasă dintre legendele Franței creștine. La Puy, exista de pe vremea celei de a șaptea cruciade o statuă neagră din lemn de Liban a Fecioarei Maria. Această statuă a fost adusă din

Orient, din captivitate, de regele Ludovic cel Sfânt.

Se spune că în momentul când regina a văzut statua neagră a Fecioarei ea și-a scos diadema și a împodobit cu ea fruntea Maicii Domnului. Numeroase au fost minunile petrecute la Puy.

Aproape toți regii Franței s'au rugat în sanctuarul ridicat la Puy pe muntele Anis. Printre acești regi trebuie amintit și marele Francisc I, care după ce a scăpat din captivitatea dela Madrid, în 1533, s'a dus în pelerinaj la Puy să se închine Fecioarei Negre, făcătoarei de minuni. Revoluția franceză cu ororile și excesele ei, a detronat din stima și venerația populară statuia Fecioarei. Chipul negru al Maicii Domnului a fost distrus.

Astăzi, Franța retrăește prin adâncimea restriștei prin care trece, momentele dramatice ale existenței ei. Ea și-a amintit de Puy și mareșalul Pétain s'a dus să se închine în sanctuarul Fecioarei. După mareșal au venit și tinerii Franței.

Și după ce au îngenunchiat cu pietate în sanctuarul străvechi de sute de ani, tinerii și venerabilul șef al Franței așteaptă cu nădejde ceasul alb al păcii și al reclădirii.

Fată fragedă Buce infloritoare.

obțineți prin întrebuințarea rouge-ului
de față și de buze

KHASANA.

cari au darul de a imprima frăgezimea
tinerească și frumusețea atât de mult
dorită.

De remarcat persistența rouge-ului la
sărut și intemperii.

Nuanța potrivită fiecărui gen de fru-
musețe stă la dispoziția Dv.

Doriți o nuanță naturală, discretă?
KHASANA SUPERB e ideală.

Pentru o nuanță mai vie, întrebuințați
KHASANA CORAIL sau **CARMIN**

KHASANA

*Dela modelul super cel mai mic
până la modelul super cel mai mare...*

...puteți alege un
aparat de radio
cu această insignă!*

*Este semnul distinctiv, prin care apa-
ratele de marcă ale industriei radio-
fonice germane sunt certificate pentru
export, ca având calitatea unor pro-
duse de primul rang.

Vizitați expoziția germană „Radio și Televiziune”
București 12 — 27 Septembrie.

Cine ascultă radio - trăește în ritmul epocii.

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

**VIZITA D-LUI MINISTRU
DR. FUNK IN ROMÂNIA**

D. Dr. Funk, ministrul Economiei Reich-ului, depunând o coroană la Mormântul Eroului Necunoscut.

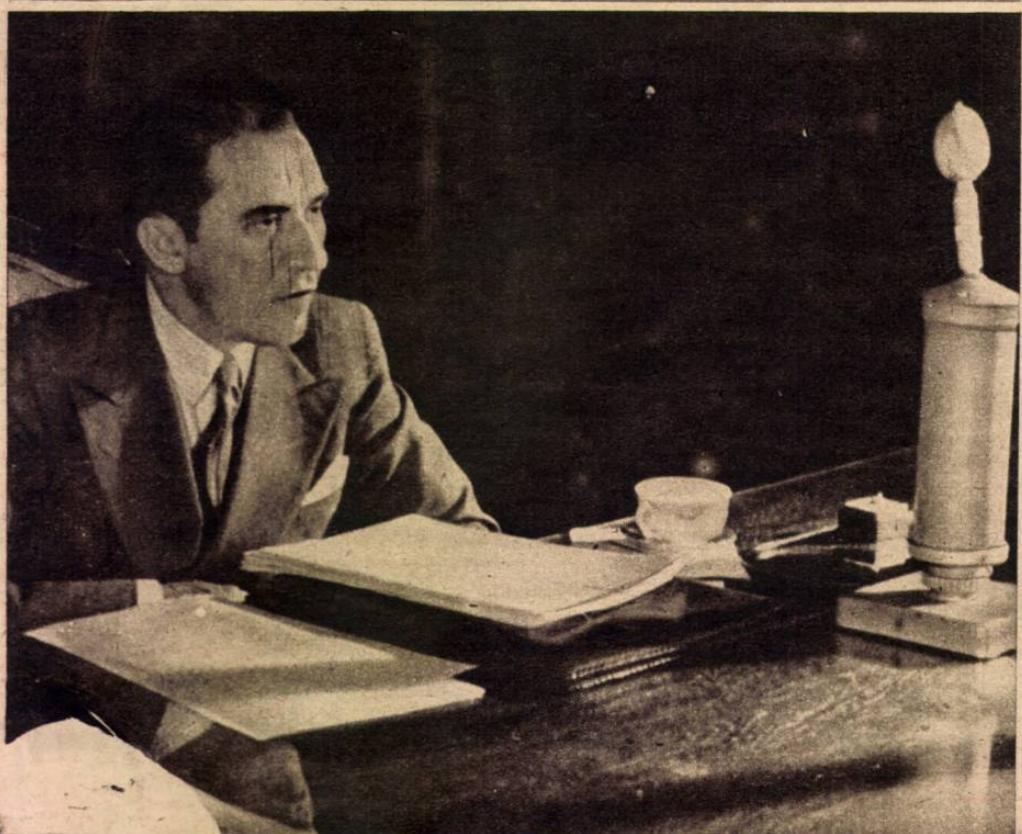
Ministrul Economiei Germane vorbind la masa oferită de Ministerul de Externe în onoarea sa.

D. prof. Mihai Antonescu rostindu-și cuvântarea la inaugurarea expoziției „Războiul în imagini”.

La Snagov, după o plimbare cu barca pe lac.

D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului expunând la radio înfăptuirile guvernului în cei doi ani dela venirea Mareșalului la conducerea Statului.

Un instantaneu dela matchul de foot-bali Sportul Studentesc — F. C. Ploești

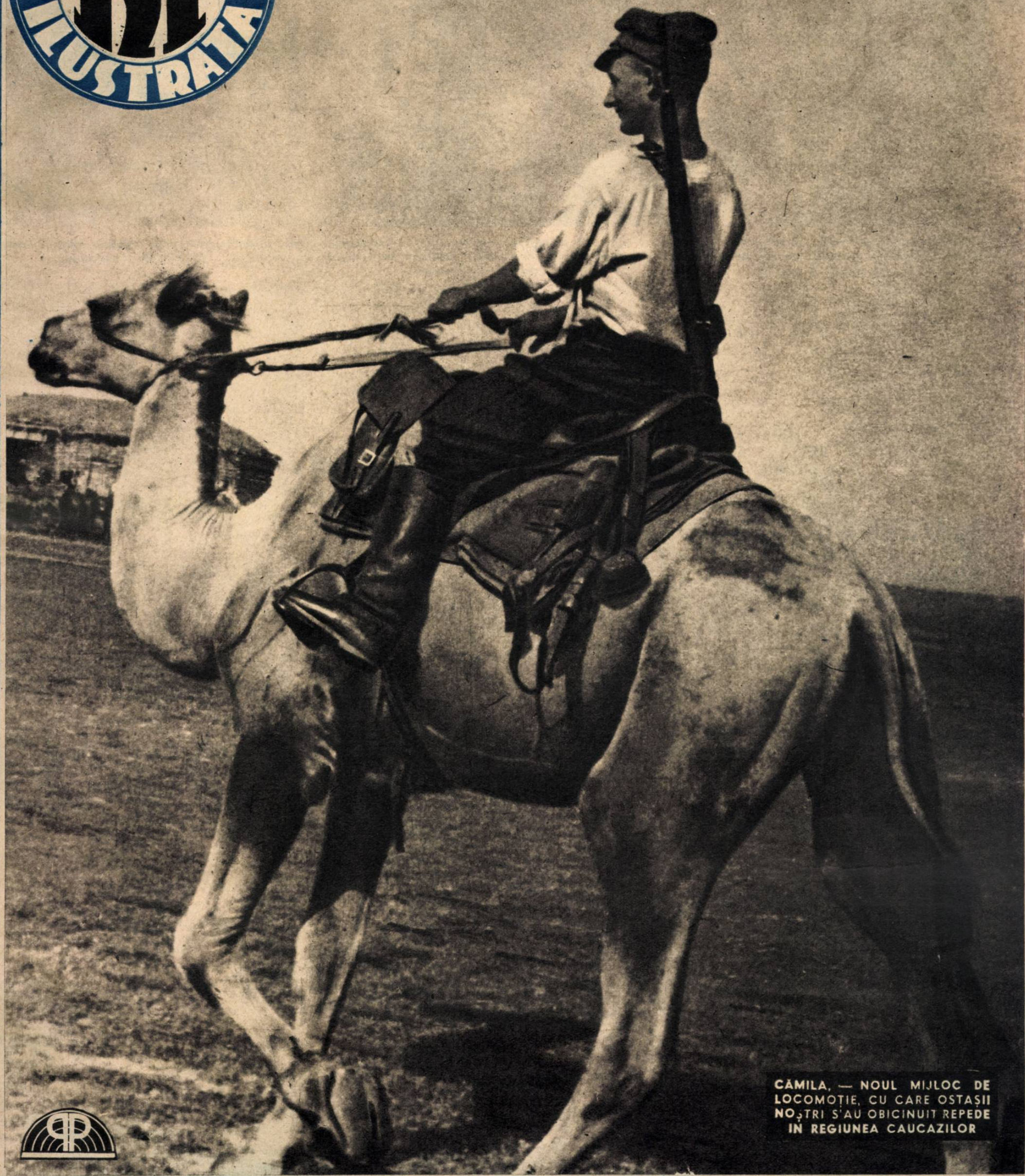
DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

17-23 SEPTEMBRIE 1942

NR 815 — ANUL XVI

— 20 LEI —

CĂMILA, — NOUL MIJLOC DE
LOCOMOTIE, CU CARE OSTAȘII
NOȘTRI S'AU OBICINUIT REPEDE
ÎN REGIUNEA CAUCAZILOR

DIDDIOT

22 17 OCT. 1942

Sus: Pe câmpia fără adăpost natural a Caucaziei, servanții unui tun se pregătesc să deschidă focul, sub plasa de camuflaj

Jos: Pe o înălțime din apropierea Stalingradului tunarii române schimbă în grabă poziția de tragere

Jos: Infanteriști români trăgând asupra inamicului pe câmpia caucaziană

Între VOIEGAȘI

Neobosită, infanteria română își face drum prin dunele de nisip din stepa Caucaziei

Femeile luptă alături de soldați. Iată pilota unui avion sanitar românesc pe frontul Stalingradului

Infanteriști români trecând

Sus: Cămilele capturate dela bolșevici înlocuiesc de minune caii unei baterii cari pot fi lăsați astfel să-și recâștige forțele

Sus: La semnalarea tancurilor inamice, tunurile anticar sunt aduse în grabă în primele linii

Jos: Coloana moto-mecanizată înaintând pe șoseaua de pe litoralul oriental al Mării Negre

CAUCAZ

apele unei mlaștine din anului

O patrulă de cavalerie românească trece un râu prin vad, la poalele munților Caucazi

Lucrătorii unei tipografii de pe front sunt satisfăcuți de ultimul număr al gazetei pe care o tipăresc acolo pentru ostașii noștri

Ce a mai rămas Din Rusia Sovietică

O vedere din portul Batum, care nu are capacitate militară și care e amenințat de înaintarea germano-română.

LA 24 Iulie anul curent, când Rostovul, poziția-chee a Rusiei sudice a căzut în mâinile aliaților, a avut loc la Stalingrad un important consiliu de războiu prezidat de însăși dictatorul roșu, Stalin.

Un capriciu al soartei a determinat pe dictator să se deplaseze în acest oraș, unde cu douăzeci și doi de ani înainte s'a făcut cunoscut ca un înversunat soldat al comunismului. Pe vremea aceea, Stalingradul se numea Tăișin și se afla sub amenințarea trupelor albe ale generalului Denikin.

Stalin a luat comanda trupelor bolșevice și a reușit să despresoare orașul țarului de încleștarea forțelor contra-revoluționare. Câțiva ani mai târziu, în amintirea acestei fapte, partidul comunist a schimbat numele orașului de pe Volga din Tăișin în Stalingrad.

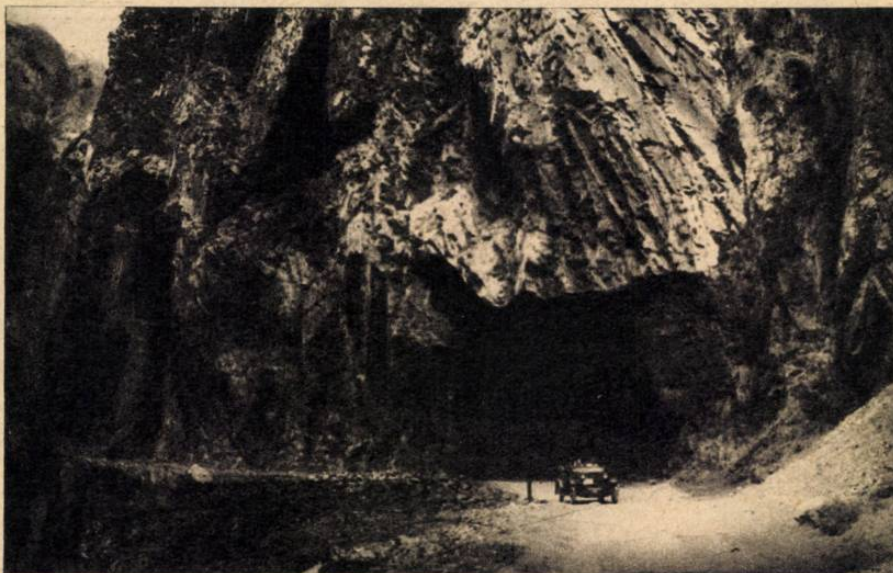
La consiliu de războiu care a avut loc la 24 Iulie au luat parte printre alți capi ai armatei sovietice mareșalul Sapoșnicov, fost colonel în armata țarului, mareșalii Timošcenko, Jukov și tânărul general de artilerie Tikonov. Au mai participat de asemeni faimosul Raganovici, a cărui fiică este favorita lui Stalin, armeanul Mikoyan și vicepreședintele Sovietelor Voznesesky.

Despre desbaterile furtunoase care au avut loc nu se știe mare lucru în afară de faptul că Stalin și-a exprimat mânia neputincioasă împotriva proastei conduceri a ostili-

Jos: Două vederi ale portului Sovietic, Vladivostock, singurul care n'a fost încă atacat, din cauza depărțării lui.

Marele fluviu Volga în apropierea orașului Stalingrad.

Așa arată drumurile caucaziene pe care le cuceresc pas cu pas armatele germane și române.

tăților, adresând lui Timošcenko următoarele cuvinte:

„Conduci acest războiu ca un lăcătuș! Vorosilov a fost într'adevăr meșter-lăcătuș pe vremuri, așa cum tatăl dictatorului a fost un umil croitor în orașul caucazian Gori.

Țarul Roșu, cum i se spune lui Stalin, a pus în consiliu de războiu chestiunea neliniștitoare a mijloacelor pe care ar trebui să le adopte comandamentul sovietic pentru a opri înaintarea trupelor aliate. Apoi consiliul a luat în discuție problema potențialului material, tehnic, economic și uman care mai rămâne conducerii de războiu sovietice după furtunoasele înaintări neîncetate ale aliaților.

După ce Stalin și-a exprimat mânia împotriva generalilor comuniști, el a procedat la câteva schimbări în comandamentul superior al forțelor comuniste. În locul lui Vorosilov, el a numit pe mareșalul Șapostikov comandament al operațiilor, iar fostului coleg de deportare din temnițele îndepărtate ale Siberiei, Vorosilov, i-a dat misiunea de a apăra Caucazul.

S'a pus chestiunea: cărui fapt se datorează hemoragia continuă a armatelor sovietice care pierd zilnic teren, material și oameni?

Câțiva critici ai regimului comunist pretind că criza militară prin care trece Rusia Sovietică nu este decât urmarea faimoaselor epurații făcute de țarul roșu în cadrele comandamentului superior al forțelor roșii.

Aceste epurații s'au repetat la răstimpuri destul de apropiate și rezultatul lor a fost împușcarea a numeroși ofițeri superiori, capabili, și condamnarea la deportare a altor mii, pentru motivul că ar fi fost ostili regimului.

În această privință vom aminti șirul

sângeroaselor epurații ordonate de Stalin și realizate cu concursul faimoasei poliții secrete comuniste G. P. U:

În anul 1928 s'a produs epurația numită a lui Sahti, urmată de răsunătorul proces al saboterilor planului cincinal.

În anul 1930 a avut loc procesul Trădării, cu care prilej Stalin a ordonat împușcarea unui număr de 350 de ofițeri superiori. În anul 1935 s'a produs epurarea membrilor Vechii Gărzi Comuniste. În anul 1936 a avut loc procesul împotriva Centrului „Trotzkisto-Zinovievist” urmat de procesul împotriva lui Radek și Sokolnicov.

În anul 1937 a avut loc cea mai mare dintre epurațiile făcute de poliție și siguranță, care s'a terminat cu executarea mareșalului Tukacevsky și a 17 generali precum și a unui număr de 4000 de ofițeri superiori.

Dincolo de Volga și de Marea Caspică, apa se cară dela mari depărtări, cu sacca și se vinde ca lichid prețios.

Stânga: O vedere din orașul petrolului, Baku, spre care se îndreaptă una din coloanele germane.

Vedere din Tiflis, oraș care se află în raza de acțiune a bombardierelor germane.

Procesul Tukacevsky a fost cel mai răsunător din lungul șir de epurații făcute de Stalin, deoarece acest mareșal era considerat drept un militar cu mari resurse în cultura sa generală și în deosebi în priceperea sa militară. În anul 1938, 800 de cekiști notorii, făcând parte din grupul Rykov-Bukarin au fost împușcați. În sfârșit, în anul 1939, Stalin a pus la cale procesul Marinei Sovietice, care s'a terminat cu moartea a 11 amirali și a 1700 de ofițeri și marinari.

Criticii militari, care pun pe seama acestor dese epurații, marile înfrângeri ale rușilor, nu se înșală în părerea lor dar sunt incompleți.

Este adevărat că în dese rânduri comandamentul german a constatat proasta pregătire a cadrelor ofițerești ale armatei roșii. Faptul este explicabil de oarece militari de carieră, dintre cari unii aveau pregătirea scolastică dinainte de revoluție, au fost sau deportați sau asasinați.

Cu toată criza cadrelor ofițerești care se resimte în întreaga armată sovietică, se pare că asociația tineretului sovietic cunoscută sub numele de „KIM” cere neîncetat și îndârjit noi epurări.

Dar Stalin își dă seama că față de marele număr de ofițeri căzuți prizonieri și morți pe câmpurile de luptă, el nu-și mai poate îngădui una din acele luări de sânge care erau la ordinea zilei înainte de actualul conflict.

Dimpotrivă, dictatorul a ordonat eliberarea din Siberia și din închisori a tuturor ofițerilor condamnați pentru atitudini anti-comuniste și încadrarea lor în unități speciale, formate din deținuți de drept comun.

După aceste semne și multe altele, printre care și prezența pe front a elevilor Școlii de ofițeri din Moscova, se poate deduce că forțele sovietice se află în perioada de istovire care precedează agonia.

Jos: Câmpiile mănoase ale Ucrainei și Caucaziei sunt azi în stăpânirea trupelor aliate, rodul lor nemaiputând folosi sovietelor.

În repetate rânduri s'a recunoscut de către aliați calitatea materialului de război rusesc la care adăogându-se superioritatea numerică a marilor masse din spațiile sovietice, se puteau aștepta surprize care nu s'au produs.

Soldații ruși incapabili de elanuri ofensive, n'au reușit să menție pozițiile vitale pentru continuarea rezistenței.

Războiul Uniunii Sovietice este pe cale de a fi pierdut cu toate

ajutoarele sosite pe calea Nordului dela americani și englezi și cu toate că o parte a industriei de război a fost mutată departe în spațiile asiatice.

Rusia a pierdut jumătate din faimoasele sale resurse de viață și de rezistență armată. Pe vremuri, când Stalin voia să știe numărul fabricilor de tancuri el întreba pe omul-cifra Voznessensky, care înzestrat cu o memorie extraordinară, răspundea imediat.

Voznessensky cunoștea numărul uzinelor secrete care (Continuare în pag. 14-a).

Cât mai noapte rezista

PENTRU noi europenii, războiul din spațiul Asiei Mari, cum este numit de oficialitatea japoneză, este oarecum misterios, deoarece el se desfășoară în spații ignorante din punct de vedere geografic și economic.

Misterul se datorează în primul rând faptului că atenția

50 de divizii. Niciun om politic dela Londra sau dela Washington n'ar putea admite ca aceste forțe impozante să poată aștepta mult timp lupta finală și decisivă.

cu națiunea soră japoneză, asigură sub controlul Tokioului administrarea provinciilor ocupate de forțele nipone.

La Ciung-King mareșalul marilor dăzastre chineze, Ciang-Kai-Cek, conduce rezistența. În momentul de față mareșalul este izolat de toți aliații săi.

Rezistența sa depinde numai de rezervele de materiale de războiu pe care a putut să le acumuleze din bruma de ajutoare expediate de Anglia și de America. Până acum câteva luni Ciung-Kingul mai primea un număr mic de tancuri, de avioane și de tunuri care soseau pe calea birmană. Dar această cale a fost închisă.

Care este situația guvernului din Ciung-King :

Japonezii ocupă cea mai mare parte din China septentrională și meridională precum și cele mai importante porturi

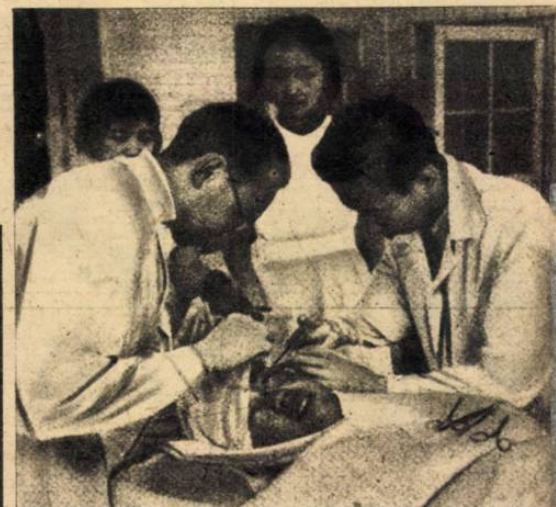
GEOGRAFIA CHINEI

Geografii împart China în două părți: împrejurimile care înconjoară teritoriul ei și care depind politiceste de ea : Tibetul, Siberia chineză și Mongolia. Asupra acestor teritorii suveranitatea chineză este numai teoretică de oarece Anglia controlează Tibetul iar Rusia Sovietică se interesează în de-aproape de Siberia chineză și de Mongolia.

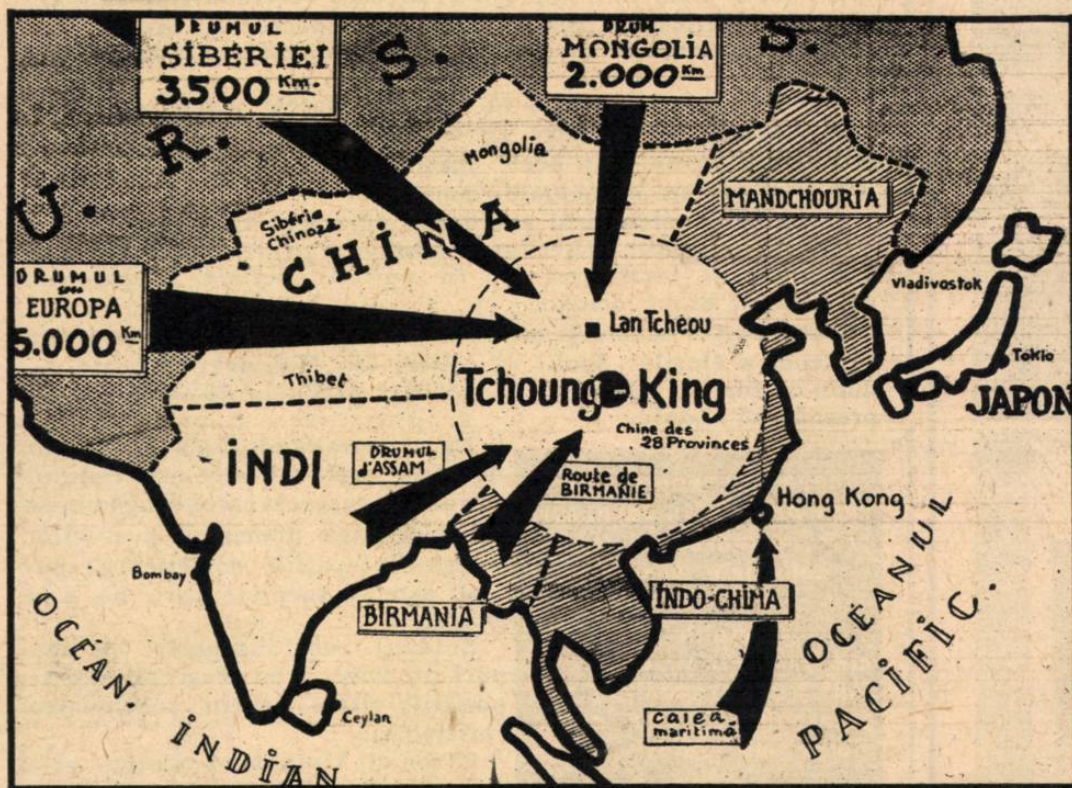
China propriu zisă este formată din „cele 28 de provincii” care ocupă suprafața unui semicerc cu un diametru de 2000 de kilometri al cărui centru se află la Ciung-King, cea mai bombardată capitală din lume.

Două guverne își atribuie conducerea acestui

JOS : Din lipsă de medici, până și cei mai tineri studenți chinezi au fost puși să practice chirurgia.

JOS : Vedere din Ciung-King : populația orașului cărând apă cu vasele din fluviul Yang-Ce-Kiang, pentru nevoile casnice.

Mareșalul Ciang-Kai-Cek

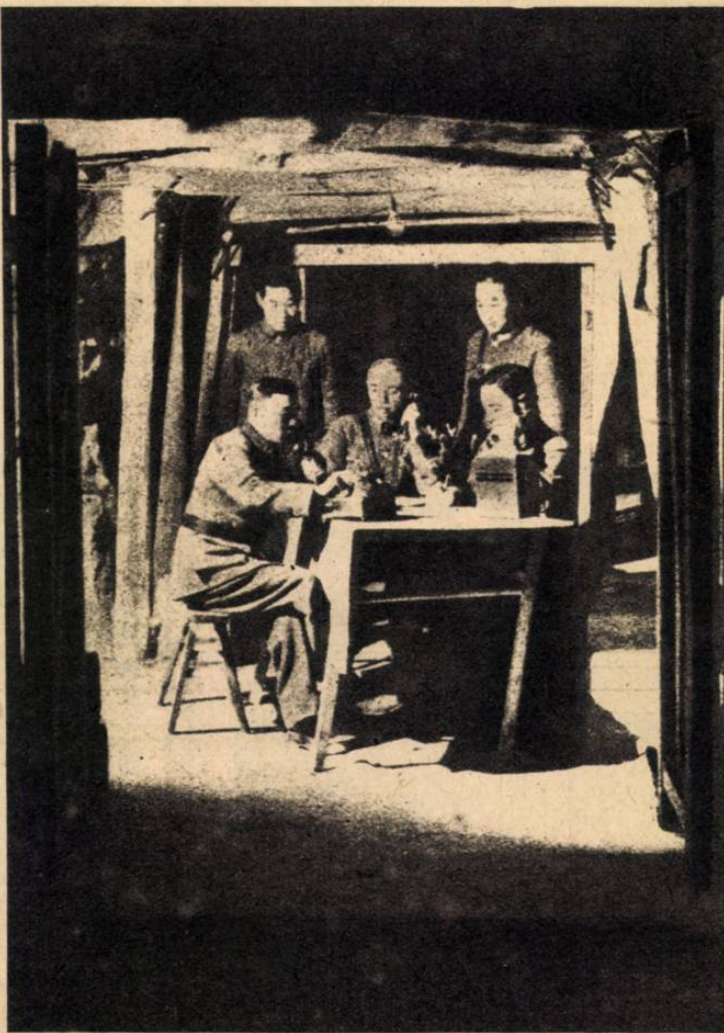
noastră este absorbită de alte teatre de războiu mai apropiate și desigur mai importante. Pe de altă parte, destinul a vrut ca numele localităților și regiunilor din China să fie greu de reținut și mai ales greu de găsit pe hartă. Trebuie să mai contăm și cu detaliul important că fiecare denumire de localitate, de fluviu sau de munte chinezesc sună altfel în comunicatele japoneze, în cele germane sau engleze. Cetitorul se poate întreba zădărnice dacă orașul Fu-Ceu nu este unul și același cu orașul Fu-Ceu sau dacă provincia Cen-Si este numele astfel pronunțat al provinciei Cen.

Și totuși frontul chinez nu este un simplu incident în războiul mondial ce se desfășoară sub privirile noastre.

Japonezii au dovedit cu prisosință acest lucru, atunci când după cucerirea Singapurului, a Hong-Kong-ului, a Indiilor Olandeze, a Filipinelor și Birmaniei, în loc să se îndrepte cum aștepta toată lumea spre Australia, sau îndreptat spre China deslănțuind ofensiva generală pentru terminarea unui conflict ce datează de cinci ani.

În ce stadiu se află războiul chino-japonez? Cât timp vor mai rezista armatele mareșalului Ciang-Kai-Cek ?

Armatele japoneze pornite împotriva Chinei sunt evaluate în cele trei capitale aliate la

Din cauza violentelor bombardamente japoneze, comandamentul apărării anti-aeriene din Ciung-King se află instalat la 10 metri sub pământ.

teritoriu: cel dela Nankin al Chinei naționaliste care colaborează cu Japonia și cel dela Ciung-King care prelungește o rezistență sângeroasă și inutilă.

La Nankin, doctorul Wang-Cing-Wud, un discipol al revoluționarului Sun-Yat-Sen, care este partizanul unei înțelegeri

CHINA

Instantaneu de pe front :
Un soldat chinez în mo-
mentul când e atins de
un glonț.

DREAPTA: Copii de pe străzile Ciung-King-ului, discută cu înflăcărare despre efectele ultimelor bombardamente japoneze.

oceanice și maritime din care au făcut puternice capete de pod. Ocuparea arhipelagului Filipinelor aflat în stăpânirea americanilor a închis cercul blocadei nipone. Zăvorul Hong-Kongului se află în stăpânirea ostașilor japonezi...

Pe lunga șosea birmană șoferii chinezi nu mai au prilejul să vândă benzina trimisă de englezi și de americani pentru necesitățile frontului. În mo-

mentul de față, această arteră servește japonezilor și ea este atacată, cu forțe slabe, de aviația puțin numeroasă a Ciung-Kingului.

Din Anglia și din America numai sosesc până la Ciang-Kai-Cek decât indemnuri pentru o rezistență disperată și lipsită de senz: speranțe deșarte.

În ultima vreme, chinezii și aliații lor au luat măsuri pentru construirea unei noi șosele la Vest de șoseaua birmană. După calea din Burma care a costat sacrificiul și munca a milioane de muncitori chinezi, se edifică calea Assamului. Șoseaua va servi poate tot japonezilor dar nu va putea înlocui niciodată larga autostradă din Burma.

Ce-i rămâne Ciung-Kingului în domeniul căilor de comunicație ?

Rusia ar putea trimite Chinei ajutoare prin trei căi. Dar la drept vorbind aceste trei căi nu pot fi de un randament satisfăcător. Ele sunt lungi, pline de prăpăstii și acoperă distanțe de mii și mii de kilometri de-alungul stepei.

Cea mai lungă cale numără 5000 de kilometri și este calea europeană. Pornind dela Moscova ea trece prin Samara sau Culbișev, apoi prin Tașkent și Turke tan. Calea ferată se oprește la Andejan. Dela punctul terminus al căii ferate începe o pistă care traversează Siberia chineză, străbate Uromsi, Turfah și atinge orașul Lan-Ciu în provincia chineză Kan-Su.

A doua cale este calea siberiană care are 3500 de

kilometri. Ea merge paralel cu transiberianul până la Omsk, capitala Siberiei occidentale. Apoi se bifurcă și prin Semipalatinsk și Khami și se termină la Lan-Ceu.

Cea mai scurtă cale este cea din Mongolia care are numai 2000 de kilometri și care merge paralel cu transiberianul dela Irkutsk până la Urga în Mongolia exterioară. Din acest punct ea străbate pustiul muntos Gobi până la Lan-Ciu.

ULTIMUL PLĂMAN AL CHINEI

Lan-Ceu este deci pentru China comunistă punctul terminus al celor trei căi care ar putea-o lega cu lumea exterioară. Este, cum s'ar spune, ultimul plămân al Chinei. Un plămân amenințat să rămână fără aer din clipa când generalul japonez Halta a trecut fluviul Galben și a înaintat din provincia Soei-Yan spre Kan-Su.

(Continuare în pag. 14)

JOS : Femei înrolate în armata chineză.

Mii de muncitori lucrează la noi șosele, dar până la punerea în circulație a acestora soarta Chinei comuniste va fi fost de mult petlăuită.

De pe un istm îndălat, observatorul german de pe coasta canalului Mănecii cercetează, minut cu minut, mișcările inamicului

Dreapta: După cucerirea lor de către germani, orașele române, orașele și satele rușii sunt repopulate repede de locuitorii refugiați în timpul luptelor prin păduri și văgăuni de munți

Stânga: Oaza Siwa în timp de război. Locuitorii oazei stau de vorbă și se țin de mână cu soldații germani cuceritori ai deșertului

La Compiègne, un tren cu prizonieri eliberați din Germania se întâlnește cu un alt tren care transportă muncitori francezi spre uzinele Marelui Reich

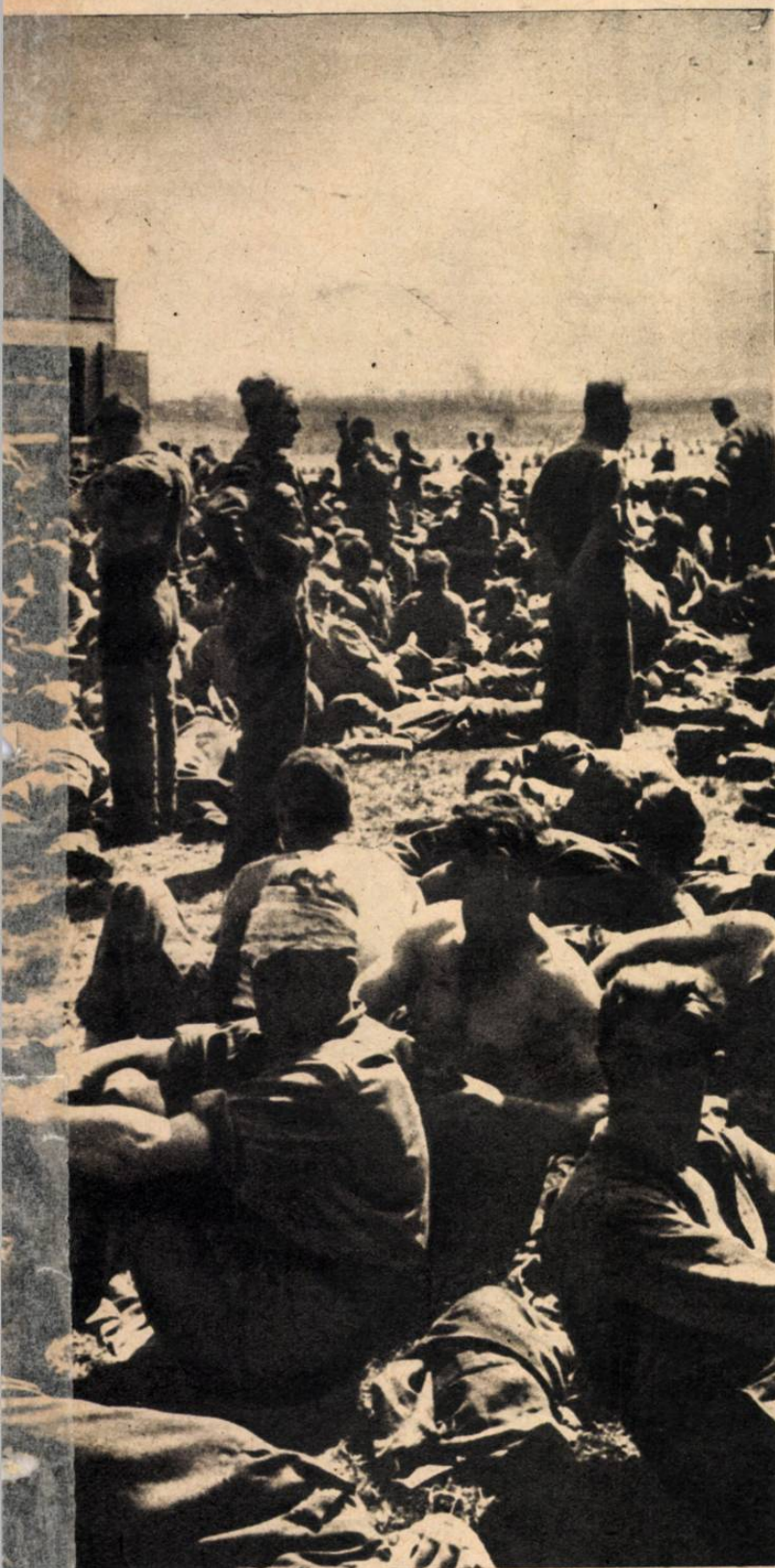
din TOATA LUMEA

Coloană de bicicliști germani și auto-camioane încărcate cu provizii pentru armată pe o șosea caucasionă

Sus: Într-un lagăr de prizonieri britanici, după catastrofa debarcare de la Dieppe (Germanii au avut grija de a pregăti până și lagărele din vreme pentru acești prizonieri)

Dreapta: Atenție, teren minot! — strigă pionierul german, care a ieșit înaintea coloanei motorizate și care îi indică, pas cu pas, drumul ce trebuie să urmeze

Generalul finlandez Heinrichs sosind la Marele Cartier al Fuehrerului

Mareșalul Rommel decorează soldații cari s'au distins in timpul ultimei ofensive din Africa

O vedere a orașului Maikop, centrul regiunii petrolifere cu acelaș nume din Caucazi, care se află astăzi sub stăpânirea trupelor germane

DREAPTA: Tailleur gris de sport, cu liziere verzi și manșetă lată din acelaș postav. Pălărie verde de feutru și ciorapi albi, de sport. Originală la acest costum este căptușala jachetei care e făcută din acelaș material imprimat ca și bluza.

MODA actuală tinde din ce în ce spre practic. Astfel, femeia care știe să se îmbrace nu numai că nu va risipi materialul, dar va căuta pe cât posibil să facă economie, întrebuintând orice rest, din care va combina o rochie, va face o bluză nouă la o fustă sau un tailleur mai vechi și ceeace e mai principal, nu va arunca nici un fel de rămășiță, căci orice bucățică

STANGA: Pentru zile ploioase, o haină de piele sau de orice altă stofă impermeabilă cu o pelerină brodată cu motive ușoare și o glugă căptușită cu un material ecossais.

JOS: Pardesiu raglan, din stofă de lână marron, strâns numai în față cu un cordon de piele în culoare. Nasturii de metal argintiu iar căptușala hainei și a glugei din mătase în carouri albe și roșii.

Moda Tocamnei 1942

poate servi la facerea unui guler, a unei liziere, garnituri, etc.

Croiala este sobră, fără prea multe complicații și totul tinde spre îmbrăcămintea sport.

Fotografiile pe care le publicăm în această pagină ne-au fost trimise de o mare casă de mode din Viena, și după cum vedem ne dau sugestii în sensul indicațiilor noastre de mai sus.

STANGA: Pentru după amiază și seara, această bonețică brodată în multe culori, se poartă pe ceafă și poate fi completată ori de o fâșie de triplevoile, care formează o eșarfă, sau de o voaletă rotundă care dă oricui un aer de extremă eleganță.

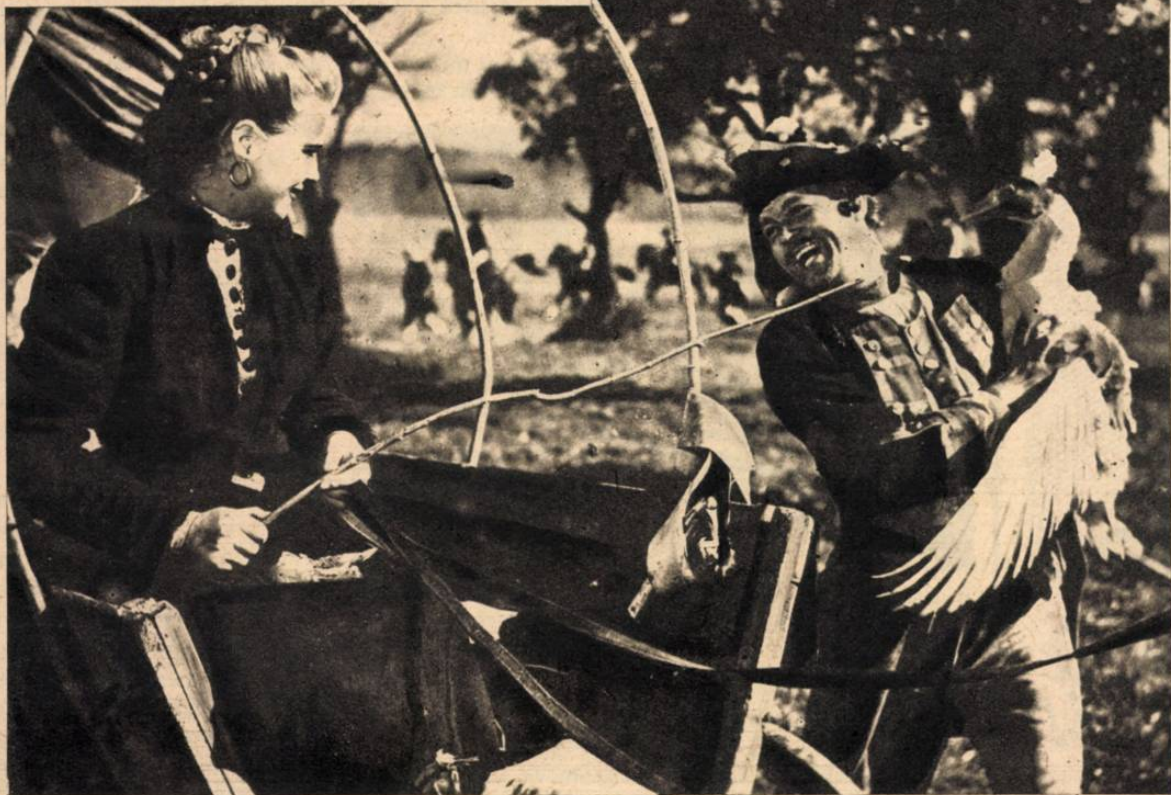
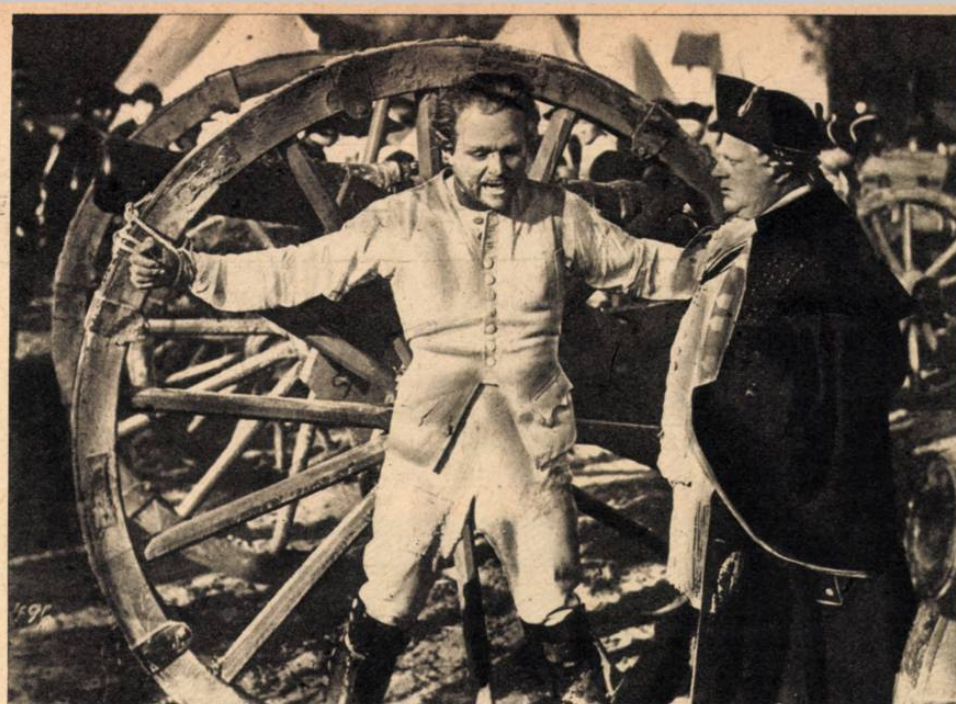
Record de interpretare

lin ne-a semnalat, în repetate rânduri, eforturile făcute de regisorul Veit Harlan de a scoate din „Friederich, regele-soldat“, una dintre cele mai uriașe realizări cinematografice văzută vreodată, ambiție pe care se pare că și-a realizat-o din plin. Într'adevăr Veit Harlan a lucrat la acest film timp de aproape un an încheiat, utilizând

STANGA: Otto Gebühr în rolul lui Friederich cel Mare

JOS: Gustav Froehlich și Kristina Söderbaum într'una din cele mai amuzante scene ale filmului „Friederich, regele-soldat“

SE pare că studiourile germane și-au propus să revoluționeze lumea spectatorilor cinematografici cu câteva producții de factură monumentală. Din seria acestor producții cu totul excepționale, am putea nota „Sânge vienez“ ca ieșit deja în premieră și am putea anunța „Friederich, regele-soldat“, ca premieră în pregătire. Corespondentul nostru cinematografic dela Ber-

toate resursele lui de neîntrecut regisor și toate posibilitățile de montare pe care i le-a oferit marele studiouri „Tobis“.

Dar, pe lângă subiectul și montarea cu totul excepționale, ceea ce constituie într'adevăr partea senzațională a acestui film este interpretarea.

Se poate vedea astfel, pentru prima oară în analele cinematografiei, utilizarea a peste 25 vedete în același film. În fruntea acestora, figurează: Otto Gebühr, Kristina Söderbaum, Gustav Froehlich, Paul Wegener,

Paul Henkels, Hilge von Stolz, Jacob Tiedke, Hilde Körber, Kurt Meisel, Willy Witte și Otto Wernicke.

Veit Harlan a realizat, pe lângă un film unic din punct de vedere al montării și ceea ce s'ar putea numi „Recordul de interpretare al unui spectacol cinematografic“.

Nici chiar americanii, în risipa lor recunoscută, nu și-au putut permite vreodată o asemenea realizare.

STANGA: Kristina Söderbaum, soția regisorului Veit Harlan și una din interpretele lui... favorite

Patru scene sugestive din marele film al lui Veit Harlan, „Friederich, regele-soldat“

Plărsitul cazacilor dela DON

LEGENDARA regiune în care domneau odinioară faimoșii cazaci dela Don este stăpânită de armatele aliate. Suveranitatea vitejilor cavaleri cazaci asupra regiunii Donului a trecut în domeniul istoriei.

O întreagă literatură cultă și populară s'a născut de pe urma isprăvilor făcute de acești cavaleri în cursul veacului 18. De fapt cuvântul cazac înseamnă în limba rusă cavalier. Un proverb din regiunea cuprinsă între Caucaz și Don spune: Poți să te lipsești de o femeie dar nu de un cal. Când cunoști regiunea Caucazului atunci proverbul își capătă o amplă explicație.

Sunt locuri prin care calul este singurul mijloc de străbătare a distanțelor. Cazacul și calul său formau

unui hatman. După revoluția din 1917, cazacii s'au declarat autonomi răsucându-se asupra regimului întronat la Moscova. Dar în această luptă inegală, cazacii au fost cei învinși.

Teritoriul lor a fost împărțit între Rusia, Ucraina și Kal-mucia. Zeci de mii de bărbați bravi au fost condamnați la moarte, alte zeci de mii au fost deportați în Siberia.

Stalin a decis ca aprovizionarea regiunii dela Don să nu se facă timp de câțiva ani deoarece „cazacii sunt cei mai mari inamici ai comunismului”.

„În anul 1936, după 19 ani de prigoniri, bolșevicii și-au schimbat însă atitudinea față de cazaci. Ei i-au proclamat „glorioșii noștri cavaleri sovietici”, „campionii disciplinei militare” etc.

În fond, Stalin nu urmărea prin aceasta decât să mărească armata rusă cu un număr de 300.000 de cavaleriști neîntre-cuți în arta războiului călare.

Regimentele de cazaci au fost acoperite cu nenumărate distincții și decorații, iar Stalin sub presiunea marșului nestăvilit al germano-aliaților le-a făgăduit libertatea în ceasul ipotetic al... victoriei.

Zadarnic, deoarece Donul, țara Donului și locuitorii lui, au trecut sub stăpânirea fermă a forțelor europene care luptă în Est.

Cazacii dela Don asistând pe vremea lor la gloria de odinioară, la curse de cai organizate speciale pentru ei la Moscova.

o singură unitate. De aceea cazacii considerau drept un sacrilegiu întrebuințarea calului ca animal de tracțiune. Caii cazacilor, mici și neastâmpărați aveau o putere de rezistență extraordinară: sunt în stare să alerge o zi întreagă fără să ostenească.

Deviza Cazacilor dela Don era următoarea: „Țarul domnește la Moscova, cazacul domnește pe Don”.

Această domnie a luat sfârșit în zilele noastre. Pe vremuri cazacii se bucurau de anumite privilegii cu condiția de a servi în armată timp de 20 ani. Ei au fost organizați în 11 armate puse sub comanda câte

Zilele trecute a avut loc logodna d-rei Valerica Manciu, fiica d-lui Vasile Manciu, șeful Serviciului Tehnic al Institutului de Arte Grafice „Dacia-Traiană” cu d. Nic. Cojocaru.

SUS: Asistența după oficierea logodnei.
IN MEDALION: Tânăra pereche.

FUMĂTORI, dați mare atenție
îngrijirii dinților voștri!

Nicotina are efect vătămător asupra smalțului de pe dinți.

Evitați aspectul disgrățios al unei danturi îngălbenite, întrebuințând regulat, dimineața și seara, pasta de dinți spumoasă Emalin. Curăță perfect dinții, întărește gingiile și răcorește gura.

PASTA DE DINȚI EMALIN
Lohse

Degeaba
visezi....

mai bine *încearcă*

O viață îmbelsugată, agreabilă poți avea și D-ta.
Nu ezita! joacă cu încredere la Loterie și astfel
vei câștiga.

LOTERIA 28 IMPARTE:
34.000 CÂȘTIGURI

IN VALOARE DE

256.310.000 LEI

PLUS 50 PREMII DE CONSOLARE IN VALOARE DE

10.000.000 LEI

NU EZITAI!
Joacă la Loterie
și vei câștiga.

LOTERIA DE STAT

1 și 2 OCT. 1942

TRAGEREA CLASEI I-A

PE CLASE

EXPOZIȚIA GERMANĂ DE

RADIO ȘI
TELEVIZIUNE

BUCUREȘTI 12 — 27 SEPTEMBRIE 1942

FUNDAȚIA IOAN I. DALLER

Deschisă zilnic între orele 10—19

Intrarea lei 60.—

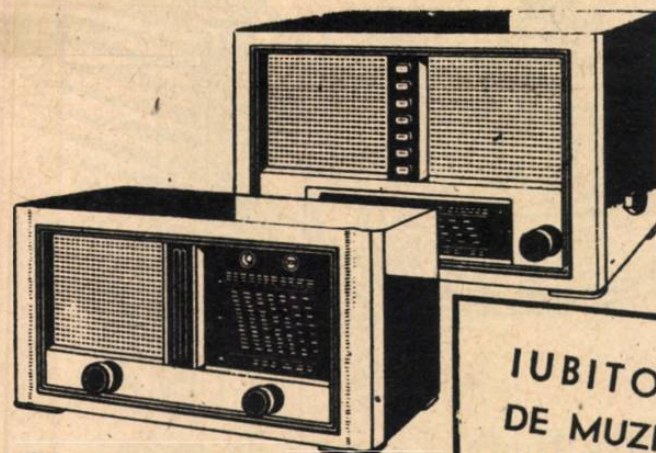
Militari grade inferioare în uniformă și elevi lei 30.—

SALIPYRIN

la turburările periodice
la femei, dureri
de cap, de șale.

EFICACE · INOFENSIV · EFTIN

MENDE

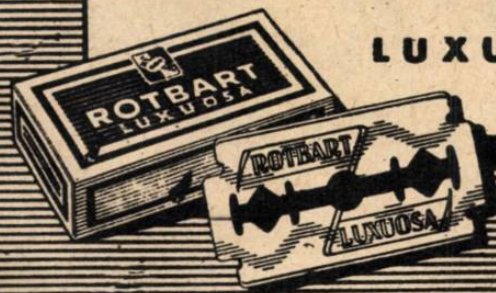
IUBITORII
DE MUZICĂ
PREFERĂ
MENDE
RADIO

Bine ras

bine dispus!

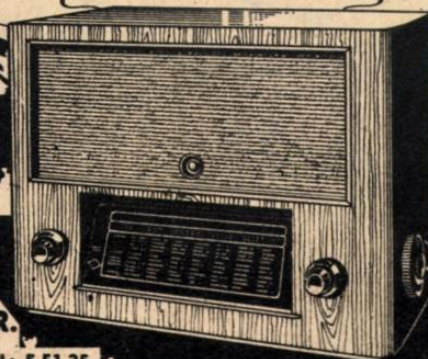
ROT BART

LUXUOSA

CUNOSCĂTORUL ALEGE

RADIO
EUMIG

REPREZENTANȚA
PENTRU ROMANIA: EUMIG S.A.R.L.

BUCUREȘTI, CALEA MOȘILOR No. 45. TELEFON: 5.51.35

*Aderentă
ȘI FINĂ*

Pudra Hudnut convine de minune tenului Dvs. Redusă la starea moleculară, aderă perfect, asimilându-se și armonizându-se la culoarea proprie a epidermei. Discret parfumată, se găsește în 12 diferite nuanțe.

**three flowers
HUDNUT**

CE A MAI RĂMAS DIN RUSIA SOVIETICĂ

(Urmare din pag. 5-a)

lucrau pentru nevoile armatei sovietice. El știa totul, în privința potențialului economic și industrial. Astăzi, memoria fantastică a acestui om este un vast cimitir deoarece cea mai mare parte din industriile sovietice au căzut în stăpânirea aliaților.

După informațiile publicate de presa germană Rusia Sovietică pierduse numai până astă primăvară, următoarele:

35,9% din forța motrică, 54,7% din resursele de cărbuni, 59,5% din minele de fier, 34,7% din minele de mangan, 60,7% din producția de fontă, 48,8% din producția de oțel, 11,8% din industriile chimice.

Cifrele acestea nu mai corespund ultimelor cuceriri teritoriale înfăptuite în cursul acestei veri de forțe aliate. În afară de aceasta, teritoriile cucerite anul trecut de armatele aliate reprezentau o populație de 70 de milioane de oameni care nu vor mai contribui la efortul războinic al Sovietelor.

Trebue să spunem că înaintarea trupelor germano-române în Caucaz amenință pe lângă izvoarele de carburanți, cele mai importante resurse

agricole ale Sudului, în special fermele din Kuban producătoare de grâu. Cea mai mare fermă sovietică se află în această regiune. Ea poartă numele „Ghigant” datorită uriașului său inventar care numără: 200.000 de hectare cultivabile, 100.000 de capete de vite mari. În regiunea Kubanului se află 15% din grâul Rusiei, 11% din orzul ei, și 34% din porumb.

Concomitent cu amenințarea ce apasă asupra resurselor de trai ale Rusiei Sovietice, petrolul caucasic se află în bătălia armelor germane.

Înaintarea în direcția Grosny e continuată în timp ce regiunea Maikopului este ocupată de aliați.

După căderea Stalingradului, cădere care va fi simbolică pentru mersul operațiilor, deoarece cetatea dictatorului nu va mai lucra pentru comuniști, legăturile Rusiei Nordice cu Sudul vor fi întrerupte căci calea Volgei va fi tăiată.

Pentru Rusia Sovietică nu poate exista o catastrofă militară mai mare decât căderea cetății de pe Volga, pentru a cărei apărare Stalin a poruncit înspăimântătoare jertfe.

CÂT MAI POATE REZISTA CHINA

(Urmare din pag. 7)

Totuși căile de legătură cu Rusia au rămas încă libere. Se pune chestiunea: va îndrăzni oare Rusia Sovietică, angajată într-o luptă disperată în Europa să livreze o parte din materialul său de război de care are atâta nevoie, vecinului îndepărtat și neputincios?

Și dacă va face acest lucru nu se va teme oare de reacțiunea decisă și violentă a Japoniei?

Dar ar fi absurd să ne punem asemenea întrebări întrucât Rusia nu poate renunța la nicio pușcă în favoarea Chinei, atunci când ultimele sale rezerve aruncate în luptă sunt complet lipsite de echipamentul cel mai elementar.

După victoria din Birmania, forțele japoneze au înaintat adânc în teritoriul provinciei Yu-nan, una dintre cele mai bogate ale Chinei. Însă efortul principal al atacurilor s'a îndreptat spre centrul frontului chinez. Două coloane pornite din Ce-Kiang și Kiang-Si au operat o

vastă manevră de învăluire în formă de „clește”.

Fiecare război vede născându-se o nouă metodă de luptă valabilă pentru toate fronturile indiferent de latitudine. Luptele au fost extrem de violente dar la capătul lor, forțele nipone și-au asigurat controlul asupra întregii provincii Ce-Kiang.

Din punct de vedere economic, situația Ciung-Kingului este disperată. Toate porturile sunt ocupate și deși solul Chinei este extrem de bogat, lipsesc industriile care să transforme metalele în arme și mașini de luptă.

În timp ce teritoriile fecunde au fost ocupate de japonezi, teritoriile din interiorul Chinei sunt plantate de emigranții care s'au refugiat din zonele de luptă și care nu dețin unelte și inventarul agricol necesar. Pentru toate aceste motive rezistența Chinei este o problemă pe care viitorul apropiat o va soluționa.

Sunteți indispusă ?

De ce să vă chinuiți ? Luați câteva tablete Pyramidon în zilele critice și îndată vă veți simți bine.

Pyramidon
TABLETE

VERITABILE NUMAI CU CRUCEA Bayer

*Ingrijirea
PIELEI
nu constituie
o problemă!*

Ingrijirea pielii nu se reduce la o simplă și superficială aplicare a cremei, ci necesită un tratament îngrijit administrat întregului țesut astfel încât crema să pătrundă adânc în piele. Această acțiune în profunzime reprezintă valoarea excepțională a CREMEI MOUSON.

CREME MOUSON

ĂTRUNDE
ADÂNC
ÎN PIELĂ

**Aparate de radio
cu această insignă ***

...vă stau la dispoziție
într'un asortiment bogat
potrivite oricărui gust!

*Este semnul distinctiv, prin care aparatele de marcă ale industriei radiofonice germane sunt certificate pentru export, ca având calitatea unor produse de primul rang.

Vizitați expoziția germană „Radio și Televiziune”
București 12 — 27 Septembrie.

Cine ascultă radio — știe mai multe.

**RADIO
BLAUPUNKT**

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

Asistența la inaugurarea Expoziției Germane de Radio și Televiziune.
In mijloc: d. Manfred von Killinger, ministrul Germaniei

Orchestra Filarmonică a Germaniei concertând în sala Ateneului Român

Slujba religioasă la solemnitatea sfârșitului de an al premilitarilor
în comuna Domnești

Garele cu boi dăruite de d. Mareșal Antonescu invalizilor din jud. Neamț

D. Const. Tănase la serbarea organizată de Consiliul de Patronaj în
Grădina Cișmigiu

Conferința tineretului extrascolar care a avut loc pe Stadionul Tineretului în prezența d-lui Ion Petrovici, ministrul Culturii Naționale.

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAŞ PREȚ

24-30 SEPT. 1942
NR 816 — ANUL XVI
— 20 LEI —

CULESUL VIILOR

Pe frontul Caucazului. La un post de comandă românesc înaintat

Trupele noastre curăță o pădure din apropierea Stalingradului de resturile armatelor bolșevice

Pansarea unui rănit la un post sanitar din primele linii

Perchiziționarea prizonierilor bolșevici pe frontul Stalingradului

Reportaj

Un tun anticar românesc este trecut repede peste o apă, cu ajutorul unei plute

Jos: Tunuri românești de câmp deschid focul asupra unei poziții întărite din jurul Stalingradului

Sus: Coloană românească înaintază pe drumurile Caucazului

taș de pe front

Sus: Cadavre bolșevice pe câmpul de luptă din jurul Stalingradului

Jos: Artileria română deschide focul asupra unei rezistențe bolșevice pe frontul dela Stalingrad

Infanteriști români în prima linie

Locuitorii din Alaska la un târg de ski-uri

DUPĂ primele lovituri pe care japonezii le-au dat cu o reușită deplină în insulele Aleutine, toată lumea a privit harta Pacificului de Nord. Arhipelagul Aleutinelor par o punte sau o mână pe care continentul american o întinde din Alaska spre Asia.

În fond prima impresie este înșelătoare. Aleutinele nu sunt o punte de legătură între continentul american și Asia. Datorită importanței minore a regiunii Alaska, socotită de americani drept o colonie fără prea mare importanță geografică și economică, legătura dintre Asia și America nu poate fi făcută în aceea parte a globului.

În vremea când America a achiziționat, la o sumă destul de importantă, teritoriul Alascei, dela ruși, care voiau să vândă această colonie aflată pe teritoriul unui alt continent, afacerea a părut foarte proastă majorității poporului american.

Americanii se întrebau dacă nu cumva steagul înstelat nu acoperea prea multe ținuturi virgine? În presa de dincolo de Ocean a circulat, pe vremea când chestiunea era actuală, gluma „moșiei de zăpadă” care nu trebuia cumpărată în niciun caz.

Oamenii de bun simț au considerat că prețul plătit Rusiei pentru Alaska era prea mare deși în lumina evenimentelor suma achitată a fost destul de modestă.

În perspectiva timpului s'ar părea că oamenii care nu erau de părerea guvernului federal nu aveau dreptate. Negocierii dela Washington au văzut mai clar. Meritul lor a fost acela de a nu pierde o admirabilă ocazie pentru a isgoni de pe teritoriul continental o forță politică și militară care putea da loc, în timp, la numeroase conflicte.

Totuși se pare că rușii au fost aceia cari au făcut oferta depunând continui insistențe pentru perfectarea vânzării.

Trebue să recunoaștem că dacă Alaska ar fi continuat să fie până în zilele noastre o colonie rusească, relațiile ruso-americane ar fi fost cu totul altele și desfășurarea evenimentelor politice ar fi luat poate alt curs. În această ipoteză America ar fi simțit dela izbucnirea revoluției comuniste ce înseamnă primejdia războiului tacit de convertire a maselor la noua doctrină socială a falsului paradis terestru și ar fi fost nevoită să ia măsuri de apărare.

America ar fi simțit ceea ce au simțit țările mici europene

amenințate de decenii de expansiunea politică și teritorială a comunismului și cu siguranță că pentru a-și apăra civilizația capitalistă și burgheză ea ar fi întreprins o acțiune energică pentru isgonirea de pe continent a infiltrațiunii slave.

Dar lucrurile s'au petrecut altfel. Rușii cari asistaseră la nașterea poporului american care în timpul războiului de secesiunii și-a arătat forța de care era capabil, au înțeles că cedarea prin vânzare a coloniei lor americane ar fi mai avantajoasă în orice caz decât o răpire sau o invadare.

La zece ani după războiul din Crimeea, (1854—1856) și puțin după sfârșitul războiului de secesiune, (1860—1865) rușii au luat inițiativa de a oferi guvernului american acest teritoriu.

Omul care a conceput aceasta se numea Eduard de Stoekl și era ministrul Rusiei la Washington. În timpul celor 14 ani cât acest om a reprezentat interesele Rusiei la Washington, el a depus eforturi continui pentru a determina cele două părți la încheierea tranzacției.

S'ar putea spune că 7 ani i-a întrebuințat la conceperea acestui târg și ceilalți 7 ani i-a utilizat pentru a convinge Moscova despre necesitatea vânzării.

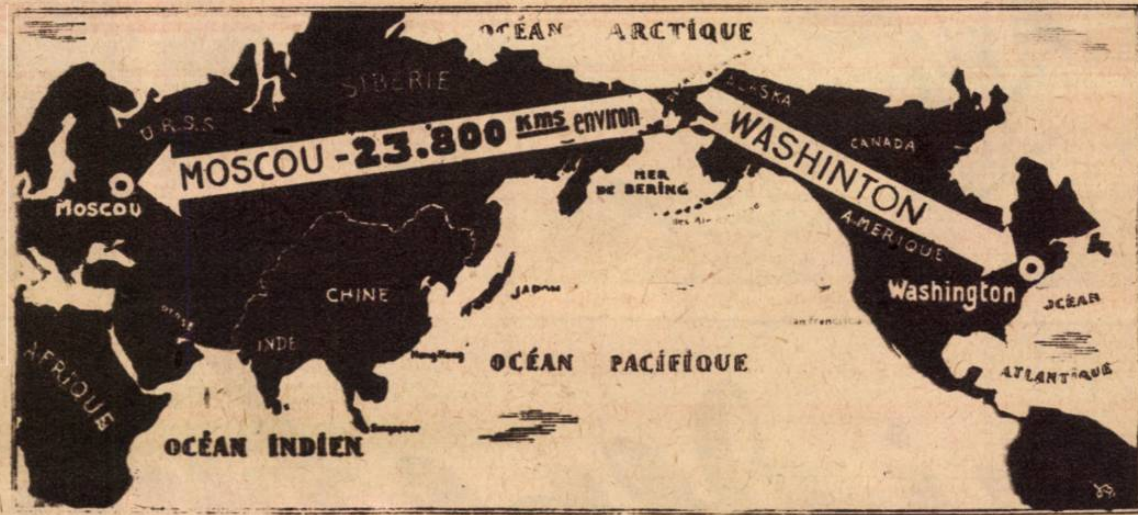
La 13 Decembrie 1866, punctul de vedere al ambasadorului rus a triumfat în anturajul Tarului.

La data de mai sus prințul Gortciakov a adresat țarului Alexandru II o notă în care-i spunea intenția ambasadorului dela Washington, arătând că în urma războiului din Crimeea când Rusia s'a aflat în fața a două mari puteri navale, Franța și Anglia, imperiul moscovit vede născându-se peste Ocean o națiune care și-a dovedit vitalitatea și agresivitatea în timpul războiului de secesiune.

Argumentația ambasadorului dela Washington care însoțea nota ministrului de externe aducea argumentul convingător că era preferabil să se vândă un teritoriu transoceanic și îndepărtat care nu se afla în sfera intereselor rusești.

„În cazul când Alaska nu va fi vândută, ea va fi invadată și atunci o vom pierde fără nicio despăgubire” — încheia prințul Gortciakov nota sa.

Urma apoi descrierea foloaselor reduse pe care Alaska le aducea Rusiei. După modelul „Companiei Indiilor”, rușii au instituit în Alaska o societate de exploatare „americano-rusă”. Or, pe vremea aceea „companiile” de felul aceleia pe care englezii o instituiseră în India, cu puteri guvernamentale și discreționare dădeau faliment.

Stânga: Locuitorii din Alaska și cortul în care își duc viața pe timpul verii

În fond, în afară de membrii „Companiei americano-ruse”, nici un cetățean al statului moscovit și nici statul însuși nu beneficiau de resursele economice ale coloniei transoceanice.

Toate acestea la un loc au determinat pe țar să aprobe vânzarea. Alaska a trecut în posesia statului american, ale cărui tendințe imperialiste consemnate în rapoartele lui von Stoekl, care printre altele spunea „în fața națiunii americane care vrea să cuprindă cât mai mult pământ, Anglia și Franța vor trebui în curând să-și încline fruntea”.

Stoekl, acest diplomat de origină germană, a fost deci primul ambasador care a descoperit tendința imperialistă a Statelor Unite, tendință care s'a manifestat de atunci în războiul hispano-american și în ultimele două războaie mondiale.

Pentru faptul că a dus la bun sfârșit această tranzacție Stoekl a fost răsplătit de țar cu suma de 25.000 de ruble.

Și, astfel, prin bani, americanii au ajuns să stăpânească întregul lor continent în care au mai rămas câteva infiltrațiuni engleze care au fost lichidate în afară de aceea din Canada.

O suedeză prezentând cartela la cumpărarea țigarilor. Dacă nu fumează, ea are dreptul, contra acestei cartele, la o anumită cantitate de cafea

Tutunul soldaților e o mare grijă a tuturor statelor. Suedia, deși nu e în război, a dublat rația de tutun a soldaților săi

Tânăra malaeză într-o plantație de tutun

Dela introducerea tutunului la Curtea regilor Franței de către Jean Nicot, fapt petrecut în anul 1560, iarba aceasta exotică a făcut o carieră extraordinară. Lumea a început prin a o priza. Apoi soldații au început să o fumeze și bineînțeles civili, din ce în ce mai numeroși, au luat și ei acest obicei.

Prin veacul al 17-lea și al 18-lea, autoritățile eclesiastice și civile au fost nevoite să ia măsuri împotriva deprinderii de a fuma.

Viciul acesta mai mult sau mai puțin inofensiv, a cucerit până și pe preoți și de aceea unul dintre Papi a amenințat cu excomunicarea pe preoții care vor păta sfintele odăjdii cu degetele pline de nicotină.

În Rusia, tutunul a făcut adevărate ravagii. Moscova a ars odată datorită unui fumător neglijent care și-a aruncat țigara nestinsă pe strada pavată cu bărne. Din această cauză Petru cel Mare, țarul care a încercat să introducă civilizația la curtea sa, a edictat pedeapsa cu moartea pentru fumători.

În anul 1661, în anumite orașe din Elveția, fumătorii puteau fi puși la stălpul infamiei sau chiar pedepsiți cu reclusiunea.

Totuși, cu timpul, tutunul și-a cucerit simpatia din ce în ce mai numeroasă.

El a pătruns la curtea regilor Prusiei unde în veacul al 18-lea se fuma pipă. În veacul al 19-lea locul pipei și al tutunului de prizat a fost luat de țigara groasă de foi. Cât despre țigaretă se poate pretinde că este fiica veacului nostru. Fumată repede și adese cu extremă nervozitate, svârțită în cursul unei discuții, ea se încorporează de minune în ritmul trepidant al epocii noastre.

Soldații apreciază în mod deosebit țigaretțele, în unele momente când își pot permite să fumeze câte una.

Obiceiul de a fuma pipă a fost introdus în Europa de sir Walter Raleigh care l-a adus din America. Acest personaj istoric extrem de interesant, era un fumător de pipă atât de pasionat încât nici chiar atunci când a urcat treptele esafodului nu și-a scos pipa din gură.

În timp de război foarte mulți nefumători încep să fumeze mai ales atunci când îmbracă haina militară.

De aceea pentru soldați nimic nu este atât de prețios ca o țigară.

Obiceiul de a darui soldaților țigări este foarte frumos și denotă o cunoaștere mișcătoare a clipei grele prin care trec luptătorii.

Un prizonier englez din Africa oferă foc unui soldat german, în timp ce acesta, la rândul lui, i-a dat țigări

INTOCMAI ca în cursul războiului trecut, consumul tutunului a crescut într'un mod considerabil în decursul actualului conflict.

În timp ce în anul 1938, în Germania, producția lunară de țigarette era de 3,92 miliarde, ea a crescut la 6,23 miliarde în anul 1940. De la această dată, datorită mișcării rezervelor și necesităților raționalizării consumului, producția a fost fixată la 5,4 miliarde de țigarette pe lună.

În numeroase țări europene s-au introdus cartelele de tutun pentru a pune o stavilă abuzului de fumat.

În timp de război, una dintre virtuțile cardinale ale omului este pusă la grea încercare. Această virtute este răbdarea și poporul nostru are obiceiul să rostească în anumite împrejurări adagiul „răbdare și tutun”.

Este interesant de reținut că din cantitatea uriașă de tutun care se consumă în țările beligerante și neutre, cea mai mare parte servește la confecționarea țigaretelor.

În rândurile armatei germane consumul țigaretelor crește la infinit. Același fenomen s-a observat în Anglia, unde consumul de tutun a crescut cu 26% în cursul ultimului trimestru al anului 1941.

Dece este tutunul o marfă atât de căutată?

Am dat mai sus o explicație de ordin psihologic.

Vom da, în cele ce urmează, o explicație istorică.

Ios: Pregătirea terenului în Sumatra pentru plantarea tutunului

